

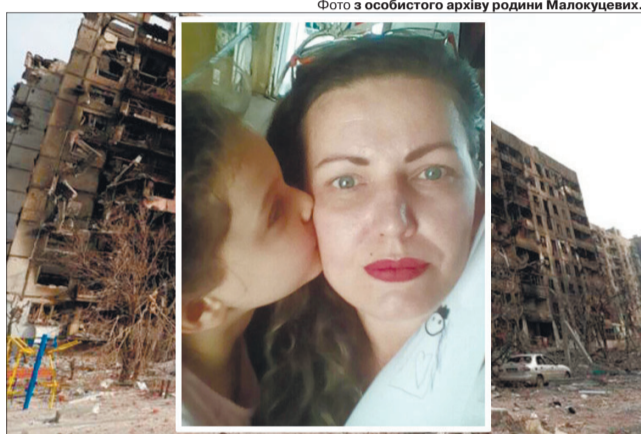
■ Особливий випадок

Коли по Ковелю били російські ракети, місцеві медики пересажували серце

Подорожці — на с. 7

■ Крила, обпалені війною

«На місто летять снаряди, а донька не рухається»

Юлія Малокуцева мріє сказати донечці, що війна закінчилася, й вони можуть повернутися додому.

43-річна Юлія Малокуцева, якій важко ходити після страшної ДТП, переїхала із сім'єю до Луцька з Бахмута наприкінці квітня. До останнього жінка сподівалася, що з рідного дому не доведеться виїжджати, але коли від вибухів почали труситися стіни, іншого виходу не залишилося...

Читайте на с. 5

■ Знай наших!

Власний приклад — найкращий урок!

Професор Рівненського університету добровольцем пішов на фронт

«Засинаючи, я уявляю себе в аудиторії чи на якихось зборах і думаю над тим, що скажу своїм студентам», — каже Максим Гон (на фото)

Розповідь про Героя — на с. 7

■ Поспіть довше!

У ніч з 29 на 30 жовтня рівно о 04:00 Україна переходить на зимовий час, тому стрілку годинника треба перевести на годину назад.

■ Герой із сусідньої вулиці

Батько 7 дітей уже 8-й рік захищає Україну від російських загарбників

За записами у військовому квитку, де вже не вистачає місця, Юрій уточнює, де й коли служив.

Старші дві доньки Задорожних живуть окремо зі своїми сім'ями, тож на знімку з мамою лише четверо дітей (на той момент не було вдома й сина Кирила).

«До війни з її жахами не можна звикнути, та переступаєш страх і йдеш далі, виконуючи свою роботу — визволяти рідну землю від ворога», — каже про свій шлях воїна волинянин Юрій Задорожний

Катерина ЗУБЧУК

У наших героїв із селища Цумань на Ківерцівщині — сім доньок і синів. Як багатодітний батько чоловік міг би й не воювати. Тим часом в останні вісім років він більше живе в розлуці зі своєю великою сім'єю: з весни 2014-го з короткими перепочинками під час ротатії був в АТО, а в нинішньому році після повномасштабного вторгнення росії ще в березні пішов добровольцем захищати Україну

«ЦЯ ДІВЧИНА БУДЕ МОЄЮ ЖІНКОЮ»

— Вам пощастило, — сказав голова Цуманської територіальної громади Анатолій Дорошук, від якого я найперш почула про Юрія Задорожного як про чоловіка, у якого «натура воїна». — Він якраз вдома є, а завтра чи післязавтра має повертатися у свій підрозділ в Дубно на Рівненщині.

«Справді пощастило», — думаю після того, як зустрілася із Задорожними, бо тільки у спілкуванні з обома — жінкою й чоловіком — вимальовується історія їхнього кохання, подружнього життя, помереженого розлуками...

Їхні шляхи могли б і не перетнутися, оскільки Юрій жив у Цумані, а його майбутня дружина Альона — в селищі Новоолексіївка на Херсонщині.

«Як багатодітний батько чоловік міг би й не воювати. Тим часом в останні вісім років він більше живе в розлуці зі своєю великою сім'єю.»

— Юра приїхав до нас на збір винограду. Тоді ми й познайомилися. Мені було лише чотирнадцять ро-

ків, йому — шістнадцять. П'ять літ листувалися, інколи зустрічалися. Коли я мала дев'ятнадцять — одружилися, — каже жінка, пригадуючи, як все у них починалося.

А вже чоловік доповнює цю розповідь пам'ятними деталями:

— Я в бурсі вчився (у Клеванському профтехучилищі на Рівненщині. — Авт.). Перший курс закінчив. Мама їхала з бригадою на збір винограду й мене з собою взяла. Якось побачив Альону, яка жила неподалік гуртожитку, де нашу бригаду поселили, й сказав хлопцям: «Ця дівчина буде моєю жінкою». Вони мені на те: «Ти ж навіть не знаєш її». «Почекайте трохи — познайомлюся». Через два дні підійшов до неї, коли знову побачив, і спитав, як звати. Альона, може, сприйняла мене за дивака, але назвала своє ім'я. Ясно, що я нічого не сказав їй про свій далекоглядний задум, аби не здатися надто самовпевненим, але для себе постановив, що в майбутньому ми будемо разом.

Продовження історії — на с. 6-7

■ Увага, нова рубрика!

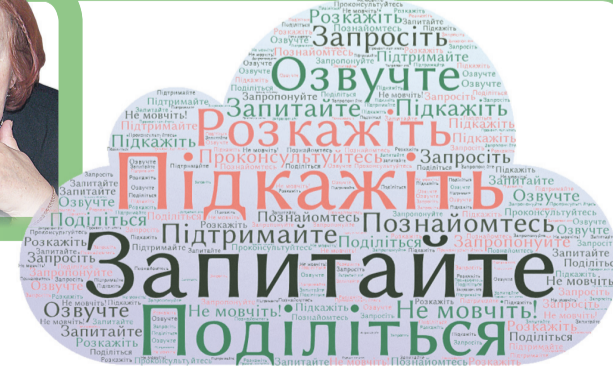
«Черговий по редакції»

31 жовтня з 17:00 до 20:00 на телефонному посту

Катерина ЗУБЧУК

ТЕЛЕФОНУЙТЕ:

066 82 47 160
096 77 31 037
(0332) 780-770

ЧЕКАЄМО НА ВАШ ДЗВІНОК!!!

Пульт тижня**Володимирчанин заплатить 114 тисяч за підпал авто**

Суд виніс вирок 28-річному військовому, який знищив машину бухгалтерки комунального підприємства

Олена КАЛЕНЮК

Цей дикий випадок зафіксовано ще у червні 2019 року. Літньої ночі чоловік проник у гараж та підпалив автомобіль Ford Mondeo. У матеріалах Нововолинського міського суду йдеться, що скоїв він це, щоб помститися. Інформації, за що саме, — немає.

Внаслідок пожежі машина повністю згоріла, крім того, постраждало інше майно в гаражі. Збитки, завдані його діями, оцінили у 257 тисяч гривень. Зловмиснику присудили умовне ув'язнення на 1,5 року. Однак чоловік потерпілої подав позов про відшкодування збитків. Він розповів про себе, що «знищення майна та втрата можливості використовувати його для задоволення побутових потреб зумовили істотні моральні страждання, які виражаються у вимушеному зниженні якості життя». У вересні суд знову розглянув справу й постановив виплатити постраждалим 88,9 тисячі гривень матеріальних збитків та ще 25 тисяч гривень моральної шкоди (загалом 114 тисяч). ■

Борчиня з Іваничів здобула бронзу на Чемпіонаті світу

Анастасія Алпеева — вихованка Волинської обласної школи вищої спортивної майстерності

Софія ГАВРИЛЮК

Уродженка Іваничів виборола бронзову медаль на Чемпіонаті світу U23 з вільної боротьби. Як повідомляє Асоціація спортивної боротьби України, Анастасія почала з перемоги у кваліфікації, також здолала призерку чемпіонату Європи U23 з Норвегії у чвертьфіналі. Але за вихід у фінал поступилась призерці Південно-американських Ігор, віце-чемпіонці світу U23 минулого року Тетяні Рентерія з Колумбії. У малому фіналі українку чекала непроста суперниця з Туреччини, яка взяла бронзу на цьогорічному чемпіонаті Європи U23, але Алпеева була налаштована лише на перемогу!

В Асоціації спортивної боротьби дякують волинянці, тренерському штабу, а головне — українській армії: «Завдяки самовідданості наших військових спортсмени мають можливість тренуватися та представляти країну на міжнародній арені». ■

Дякуємо за турботу

Від щирого серця вітаємо з професійним святом

колектив Горохівського психоневрологічного інтернату на чолі з директором Юлією Олександрівною КОВАЛЬЧУК.

Насамперед сердечне спасибі за не легку працю, дбайливе ставлення, турботу й увагу до наших рідних і близьких.

Адже ви не лише виконуєте свої професійні обов'язки, а постійно здійснюєте місію добра, милосердя і порятунку.

Висококваліфіковані працівники закладу щодня доглядають за особливими людьми, дбають про чистоту, тепло і затишок в інтернаті.

Бажаємо кожному з вас і вашим родинам міцного здоров'я, радості, терпіння й усіляких гараздів. Нехай добро, яке ви постійно творите, повертається до вас сторицею. Низький вам уклін!

З повагою рідні та близькі підопічних інтернату.

Резонанс

Фото із телеграм-каналу Ігоря ПОЛІЩУКА.

В обласному центрі 12 будинків були ушкоджені уламками ракети та від ударної хвилі, 7 із них потребують заміни покрівлі.

Як Ковель і Луцьк витримали ракетні удари

Внаслідок атаки росіян без електропостачання лишилися 102 тисячі абонентів по всій області. Також були перебої із постачанням води

Марина ЛУГОВА

Ремонтні бригади «Волинь-обленерго» відразу приступили до робіт на місцях ураження. Відновлення подачі струму тривало впродовж дня, а також у ніч з 22 на 23 жовтня. На ранок неділі світло було подано 91 тисячі споживачів. Це стало можливим завдяки використанню резервних схем живлення. Енергетики звернулися до жителів області з проханням максимально зменшити використання енергоємних електроприладів у пікові години навантаження, зокрема з 7-ї до 11-ї ранку та з 18-ї до 23-ї вечора. Представників бізнесу Волині вони закликали обмежити підсвічування рекламних вивісок, банерів, білбордів, моніторів, що також сприятиме значному зменшенню навантаження у мережах.

У зв'язку з обмеженими можливостями тягових підстанцій КП «Луцьке підприємство електротранспорту» внесло зміни у кількість та графік руху тролейбусів на окремих маршрутах.

«**З бюджету міської ради виділили мільйон гривень на закупівлю матеріалів для ремонту.**»

23 жовтня частково без електропостачання залишилися міста Луцьк, Ковель, Лукивська та Головинська територіальні громади Ковельського району. У деяких містах спостерігався знижений рівень напруги. Голова Во-

линської військової адміністрації Юрій Погуляйко зазначав на фейсбук-сторінці, що можлива почергова подача живлення деяким споживачам, і закликав мешканців з розумінням поставитися до цієї ситуації.

Як відомо, через уламки ракети та від ударної хвилі у Луцьку різних ушкоджень зазнали 12 приватних будинків. Заміни покрівлі потребують сім осель, у решті — повибивало вікна та пошкодило двері. З бюджету міської ради виділили мільйон гривень на закупівлю матеріалів для ремонту. Таке рішення 24 жовтня ухвалили на позачерговому засіданні виконкому.

Життя, як мовиться, триває. Про це свідчить те, що в суботу під час повітряної тривоги з прильотами ракет у Волинському обласному перинатальному центрі та Луцькому клінічному пологовому будинку народилося по одній дівчинці, а у пологовому відділенні Ковельського міського територіального медичного об'єднання на світ з'явився хлопчик.

Ковельчани й у понеділок потерпали через відключення світла, «оскільки альтернативна система не така, на жаль, потужна». У міській раді, за інформацією керівника громади Ігоря Чайки, теж працювали без електроенергії.

І у Рівному, за інформацією міського голови Олександра Третяка, російські війська 22 жовтня влучили по об'єкту інфраструктури. Після кількох вибухів у деяких районах міста здійнялись стовпи чорного диму, зникло світло, почались перебої з водою і зв'язком. Мешканці прилеглих територій були оперативно евакуйовані в безпечні місця. З ними проводили роботу психологи... На щастя, обійшлося без жертв. Упродовж понеділка, 24 жовтня, у Рівному світло вимикали в окремі години у різних мікрорайонах.

До речі, ракетна атака по об'єктах енергетичної інфраструктури призвела до часткового знеструмлення ПрАТ «Рівнеазот» і аварійної зупинки ключових цехів з виробництва мінеральних добрив. Унаслідок відсутності електроенергії було зупинено цехи аміаку, азотної кислоти, запняково-аміачної селітри та аміачної селітри. Завдяки зусиллям працівників цей процес був проведений згідно з регламентами, а екологічна ситуація на підприємстві перебуває в межах норм. ■

Свят, свят, свят!**Скандальний настоятель лаври очолив службу в церкві на Волині**

23 жовтня намісник Києво-Печерської лаври митрополит Вишгородський і Чернівільський Павел звершив Божественну літургію у ставропігійному Благовіщенському храмі у Луцьку

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

Прибув священник до Луцька на свято Всіх волинських святих, яке відзначають у 19-ту неділю після П'ятидесятниці і яке встановлене з нагоди повернення в 1831 році Успенської Почаївської лаври у лоно Православної церкви. «Цього дня вшановують святих рівноапостольних Кирила і Мефодія, вчителів словенських, преподобних Успенської Києво-Печерської лаври, які були або родом з Волині, або в певний період жили і працювали тут, новомучеників та сповідників, які близько століття тому засвідчили свою віру і зросили своєю святою кров'ю Волинську землю», — повідомили в пресслужбі лаври.

Це й було причиною візиту митрополита Павла на Волинь.

До слова, в області станом на вересень досі діє 547 парафій московського патріархату. Ба більше, темпи переходу від УПЦ до ПЦУ сповільнилися. Станом на початок 2014 року, тобто до початку війни з росією, на Волині було 667 парафій упц (мп), і лише 362 — Київського патріархату. У 2018–2019 роках відбулися події, які кардинально вплинули на релігійне життя українців — прийняли Томос про автокефалію ПЦУ.

За даними Управління культури з питань релігій та національностей Волинської ОВА, впродовж 2019 року на Волині з упц до ПЦУ перейшло 97 парафій. У 2020 році процес сповільнився — лише 6 громад змінили підпорядкування, ще менше у 2021 році — 4 парафії. За інформацією Центру журналістських розслідувань «Сила правди», лідером з переходу парафій є колишній Горохівський район — 38, на-

половину менше перейшло релігійних громад у Луцькому — 16, у колишньому Іваничівському — 13, у Рожищенському — 12, у Володимир-Волинському районах — 11. У Локачинському, Турійському, Маневіцькому змінили підпорядкування по 8 парафій. У колишньому Ківерцівському районі до Православної церкви України перейшло 5 парафій московського патріархату, а у Камінь-Каширському та Ковельському — по 4, у Шацькому та Старовишівському районах — по одній парафії, а от взагалі не переходили або ще не завершили офіційно свого переходу парафії колишнього Ратнівського, Любешівського та Любомльського районів.

Так, з 2014-го до 2022-го року кількість парафій московського патріархату на Волині зменшилася з 667 до 547. З початку вторгнення 40 парафій упц перейшли в лоно ПЦУ. ■

Одіозного «Пашу Мерседеса» в Луцьку зустрічали хлібом-сіллю.

■ **Болить!**

Фото із сайту lutsk.rayon.in.ua.

Мить тріумфу Володі у стрільбі з лука на Іграх нескорених.

25-річний Володимир Нерода загинув, рятуючи пораненого побратима

Уродженець волинського села Мощаниця Олицької громади, учасник АТО, вижив після важкого поранення у 2018-му (коли лікарі давали мінімальні шанси на життя, а потім казали «народився у сорочці»), через три роки виборов медаль на Іграх нескорених, а в 2022-му, після повномасштабного вторгнення, знову був на передовій...

Марія МРІЯ

Про Героя дуже тепло згадує волонтерка із Дніпра Марина Соколова: «Для мене цей малий — ціла історія з таким болючим кінцем, що просто сил нема. Його, пораненого, доставили до нас у Київський шпиталь у той день, коли був відбір на Ігри нескорених у Сідней 2018 року. Наталя Козіна приїхала зі шпиталю на стадіон зі словами: «Такого важкого хлопчину привезли, лікарі переживають: виживе чи ні. Не дають ніяких прогнозів».

Він вижив. Годували його всім шпиталем, як малу дитину: хтось вмовляв, хтось сварив — а він не хотів ніяк... Знову всім шпиталем відправляли Вову на лікування в Німеччину, а він ледь не плавав, бо «там же вас не буде!». Знову сварили, коли почав проситися назад в Україну, ще недолікувавшись.

Вова був дитиною всім нам. Його можна було сварити рівно до того,

як він починав усміхатися. А усміхався він майже завжди, коли нас бачив.

14 травня 2021 року Вовка приїхав на відбір у команду на Warrior Games. На реєстрації, за день до змагань, він обіймався, показував своє друге підборіддя і сміявся, що нарешті відгодувався. У день змагань переживав, що

«**Володя рвався на фронт, рвався у бій. Турбувався про свій підрозділ. Був вдячним і щирим.**»

я працюватиму і не побачу, як він влучає у мішені на стрільбі з лука. Я таки працювала, багато чого пропустила, але на його вистріли встигла.

Неймовірна щира і дитяча радість, коли здобув медаль із баскетболу на візках. Якраз на цьому фото Аня вручає йому нагороду.

Вова — малий, який вже один раз мав не вижити, але вижив. Попри прогнози лікарів. Попри все.

Вова загинув на війні».

Володимир Нерода поліг у бою 13 жовтня у Соледарі під Донецьком. «Він був трохи незграбним, але наполегливим та світлим і безпосереднім. Загинув, витягуючи пораненого бійця», — розповіли його побратими.

«Ще одне вирване молоде життя. Війна його шматувала. Жорстоко шматувала тіло. Намагалася розірвати на шматки його душу. Але з душею у неї нічого не вийшло. Вона була цілісна і чиста. Володя рвався на фронт, рвався у бій. Турбувався про свій підрозділ. Був вдячним і щирим. Вічна пам'ять тобі, хлопчику! Хай твоя душа спочиває в мирі. Вона цього заслужила. І твоє прохання для підрозділу буде виконане. Газові балончики вже їдуть. Згодом знайдемо й усе інше», — написала волонтерка Тетяна Климчук. ■

Погляд

Марина ДАНИЛЮК-ЯРМОЛАЄВА,
журналіст, блогер, телеведуча,
політичний оглядач

Не нам вказувати, кого британцям обирати прем'єром

Давайте зі своїм лайном розберемось

В країні, де президентом був Янукович, а прем'єрами — той же Янукович, Тимошенко, Азаров і ще хрін зна хто. В країні, де Балицький і Сальдо не те що не понесли ніякої відповідальності за «руську весну» 2014 року, а й стали зірками колаборанства і воєнних злочинів...

До чого це я?

Мабуть, не нам вказувати, кого британцям обирати прем'єром. Трасс, Сунака чи Джонсона.

Давайте зі своїм лайном розберемось. А потім будемо давати поради країнам-партнерам.

У нас своїх татарових і арахамій з авгієвих стаєнь треба буде водометами вичищати ще досить довго.

Р.С. 42-річний ексміністр фінансів Ріші Сунак (на фото) став новим прем'єр-міністром Великої Британії. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Артур СЕРЕДЮК — боєць із села Підгір'я, що на Ратнівщині;
Микола МЕЛЬНИК — боєць із села Вишеньки, що на Рожиченщині;
Андрій КУШНЕРУК — боєць із міста Нововолинська;
Іван ЛАГАНОВСЬКИЙ — боєць із селища Мар'янівки, що на Горохівщині;
Андрій РЕДЬКО — боєць родом із села Лісове, що на Маневиччині, котрий жив у місті Вараш Рівненської області;
Олег ПАРФЕНЮК — боєць із міста Рожича;
Олег ЛІПІЧ — боєць із міста Каменя-Каширського;
Володимир ОСТАПЧУК — боєць із міста Каменя-Каширського.

■ Про це говорять

8 із 10 білоруських солдат не хочуть воювати проти України

Чи дослухається до думки свого народу кривавий бацька?

Дехто з них уже просить українців: «Пацани, позначте нам коридор, як здатися, щоб ми залишилися живими»

Леонід ОЛІЙНИК

В інтерв'ю виданню «ГОРДОН» заступник командира білоруського полку імені Кастуся Калиновського, який воює на боці України, Вадим Кабанчук заявив, що не має великого занепокоєння, що білоруська армія становитиме серйозну військову загрозу у разі наземної операції в Україні. «Ми, наскільки можемо, скануємо громадську думку всередині білорусі,

зокрема білоруських військових, — усе ж такі більшість не хоче жодної війни і тим паче війни з Україною. білорусів у принципі слово «війна» лякає. Це на генетичному рівні закладено», — сказав Кабанчук.

За його словами, відкрито підтримують вторгнення росії 10–20%, приблизно така сама пропозиція і в білоруській армії. «Серед військових приблизно семеро-восьмеро людей із 10 не хочуть воювати з Україною. Думаю, це основна причина, чому білоруси не пішли на вторгнення в лютому. Там побачили реальні настрої у військах і зрозуміли, що ці війська деморалізовані

й воювати просто не зможуть», — пояснює Кабанчук.

Він вважає, що білоруська армія не зможе стати серйозною загрозою на фронті. «У кожного є вибір навіть у найскладніших ситуаціях. Ми спілкуємося з військовими безпосередньо. Дехто каже: «Пацани, якщо нас призивають, просто позначте нам коридор, як здатися, щоб ми залишилися живими». Інші кажуть: «Я особисто можу вирішити, чи поїде моя техніка і куди саме вона поїде». Механік-водій може будь-як зі своєю машиною або танком зробити, щоб він просто з місця не зрушив. Тому я не маю великих побоювань, що білоруська армія становитиме серйозну військову загрозу в разі наземної операції. Максимум, де їх можуть використати, — це другий ешелон», — зазначив Кабанчук. ■

«**Я не маю великих побоювань, що білоруська армія становитиме серйозну військову загрозу в разі наземної операції. Максимум, де їх можуть використати, — це другий ешелон.**»

■ Прямая мова**«Помста – це страва, яку подають холодною»**

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Юрій ГУДИМЕНКО, політик, активіст, молодший сержант ЗСУ, звернувся до військовослужбовців збройних сил республіки Білорусь:

«Я не збираюся читати тобі лекції. Я не збираюся говорити про братство народів. Не маю бажання нагадувати, що ми між собою не воювали. Я зроблю все просто.

Ступите на нашу землю – здохнете. Ви не воюєте десятиліттями. Ми воюємо з 2014 року. У вас застаріла зброя. У нас сучасні технології від країн НАТО. Вас штовхають у непотрібну війну на чужій землі, а ми захищаємо свою. У вас немає шансів. Жодного. Ти помреш тут, під селом, про яке ніколи не чув.

Приїдеш в Україну – помреш. А опинитися в полоні – твій єдиний шанс повернутися додому. Якщо ви цього не зробите, ви помрете.

Молодший сержант Гудименко доповідь закінчив».

Олексій ДАНИЛОВ, секретар Ради національної безпеки та оборони, вважає, що найближчі місяці війни будуть одними з найважчих для українців:

«Буде важко, але нам треба пройти цей складний період. Він буде тривати десь місяць-півтора-два. Божевілля в голові цього гітлера сучасності поселилося і не хоче звідти виходити. Нам просто треба зараз це витримати».

Сергій ФУРСА, фінансист, блогер, застерігає від ударів у відповідь по цивільній інфраструктурі російських міст:

«Такі удари по території росії матимуть лише одну мету – помсту. Погоджуюся, це приємно. Дуже хочеться помсти. Але тут треба згадати, що помста – це страва, яку подають холодною. І найкращою помстою буде перемога у війні. Найкраща помста – це українські Збройні сили викидають росіян геть із України, що призводить до колапсу імперії. І вони починають громадянську війну. Оце буде помста. І це буде дуже приємно».

Святослав ВАКАРЧУК, співак, побував на передовій, де відреагував на масові ракетні обстріли інфраструктури українських міст:

«Тим нелюдам, що підло б'ють своїми ракетами по цивільних громадянах, українських містах, ми з хлопцями та дівчатами з 28-ї ОМБр імені Лицарів Зимового походу можемо сказати лише одне: ви вже програли. Ви нічого не можете протиставити нашим воїнам на полі бою і є банальними, найбільшмими у світі на сьогодні терористами. Перемога — за нами».

Сергій ТАРАН, політолог, про масовий обстріл рашистами об'єктів інфраструктури України:

«Ударами по інфраструктурі путін «переконує» українців, що з росією треба «домовлятися про мир». Це звучить дико. Крім ненависті та побажань смерті русні, жодних інших бажань в українців не з'являється.

Але в росії все міряють по собі. В країні вічної диктатури вірять, що сила автоматично породжує бажання коритися і лизати п'яти вождів...

Сподіваючись, що холод і ракети змусять нас бути покірними, московити знову помиляються. Українці залишаться нескореними. Але стануть злішими».

Дмитро КУЛЕБА, міністр закордонних справ України, назвав брехнею заяви представників російської влади про нібито підготовку Україною вибуху «брудної бомби»:

«Брехня росії про нібито плани України застосувати «брудну бомбу» настільки ж абсурдна, наскільки небезпечна... Росіяни часто звинувачують інших у тому, що планують самі. У нас немає жодних «брудних бомб» і ми не плануємо їх мати».

■ Резонанс

Фото із сайту bbc.com.

«Герой України» В'ячеслав Богуслаєв. Ще два роки тому журнал Forbes нарахував офіційно в нього 319 мільйонів доларів статків.

Чому детективи НАБУ навідалися в Офіс Президента

Останнім часом правоохоронці взялися за розслідування кількох резонансних справ, ниточки у яких ведуть у найвищі кабінети

Василь РОГУЦЬКИЙ

ОСЬ ДЕЯКІ З НИХ:

1. Детективи Національного антикорупційного бюро прийшли з обшуками до Кабінету Міністрів та Офісу Президента України, зокрема до радника заступника голови ОП Кирила Тимошенка Олени Симоненко, першого заступника міністра аграрної політики Тараса Висоцького та заступника міністра економіки Олександра Грибана. Обшуки проводилися в рамках розслідування зловживань, пов'язаних із розподіленням гуманітарної допомоги.

2. Співробітники НАБУ викрили колишнього народного депутата Максима Микитася на спробі підкупити мера Дніпра Бориса Філатова

за рекордні 22 мільйони євро. Микитася хотів, щоб Філатов посприяв у контракті на будівництво метрополітену. Під час судового засідання з обрання запобіжного заходу Максим Микитася зізнався, що його діяльності сприяє заступник керівника Офісу Президента Олег Татаров, а також він має добрі зв'язки з головою Київської міської організації партії «Слуги народу» Лесею Забуранною. Нагадаємо, що Олега Татарова називали «рупором» ВМС часів Майдану. Але це не заважає Татарову в Офісі нинішнього глави держави «курувати» весь правоохоронний блок. Коли він був адвокатом, то захищав одіозних проросійських політиків, зокрема Андрія Портнова. Опозиція заявляє, що за політично вмотивованими переслідуваннями її представників стоїть саме Татаров.

3. СБУ затримала почесного президента компанії «Мотор Січ», відомого своєю проросійською позицією екснардепа В'ячеслава Богуслаєва

■ Добра справа**Порошенко передав на аукціон «усе, що залишилось від псковських десантників»**

А також унікальну карту 1918 року з українськими Кримом, Кубанню та Східною Слобожанщиною

Ольга СОКОЛОВА

Активісти ВГО «Солідарна молодь» та ГО «Твоя брама» організували благодійну виставку-аукціон «Незламні» для збору коштів на підтримку ЗСУ. Серед лотів – роботи молодих художників. Митці використали для патріотичних інсталяцій гільзи, уламки танків, каски ворожої армії, зібрані на місцях боїв після деокупації українських територій. Аукціон підтримали Петро та Марина Порошенки, які передали 3 унікальні лоти. Фонд Порошенка традиційно подвоїть суму, зібрану волонтерами. На відкритті виставки Марина Поро-

Фото із сайту eurosolidarity.org.

«Це – АК-12. Його мені подарувала шоста рота 206-го батальйону з наших позицій у Херсонській області...».

бої. Місто знаходиться під окупацією. Там чинять свої злочини рашисти і колаборанти. Але українська армія відвоює нашу землю. Я впевнена, що Рубіжне стане знову українським», – сказала Марина Порошенка.

Це один лот – карта України 1918 року, унікальний документ, який показує етнічні межі України – з Кримом, Курщиною і Кубанню. «Ми бачимо, що безумовно туди входить Крим. Кордони поширюються на Гомельщину, зараз це Білорусь. До України належить і Східна Слобожанщина – це сучасні Курська та Воронежська області росії. І саме об такий документ розбивається російська пропаганда», – наголосила пані Марина. Петро Порошенко передав на аукціон російський автомат, який «затрофеїли»

Фонд Петра Порошенка традиційно подвоїть суму, зібрану волонтерами на цьому аукціоні.

шенко представила одну з робіт, виготовлену вихованцями інклюзивного центру з Рубіжного у 2018-му. Картина називається «Лелека з Рубіжного». «Рівно чотири роки тому, у 2018-му, вихованці навчально-реабілітаційного центру з Луганщини подарували її мені. А сьогодні там йдуть запеклі

(ще два роки тому журнал Forbes нарахував офіційно в нього 319 мільйонів доларів статків. – Ред.), а також начальника департаменту цього підприємства. Їх підозрюють у колабораційній діяльності та сприянні державі-агресору. Вони незаконно постачали запчастини для російської штурмової авіації – до вертольотів Мі-8АМТШ-ВН «Сапсан», КА-52 «Алігатор» та Мі-28Н «Нічний мисливець». Обнайдливі факти, які свідчать, що наближеність до влади перестає бути індульгенцією за злочини. Проте деякі політики та активісти звертають увагу, що ці резонансні факти проходять повз увагу більшості українців, бо про це майже не розповідають у телемарафоні «Єдині новини», а опозиційні – телеканали відключені.

« – Найсміливіші до 2019-го сьогодні раптом прикусили язички і про корупційні скандали у владі або нічого, або хірургічно обережно. Щоб не розізлити, – каже про «мовчання лідерів думок» народний депутат від «Євросолідарності» Володимир Ар'єв.

Народний депутат від «Європейської Солідарності» Володимир Ар'єв також дивується «мовчанню лідерів думок» (популярних блогерів, волонтерів, активістів. – Ред.) у світлих розслідувань. «Найсміливіші до 2019 року сьогодні раптом прикусили язички і про корупційні скандали у владі або нічого, або хірургічно обережно. Щоб не розізлити», – каже Ар'єв. Він застерігає від угодовства і вважає, що свобода слова – це те, що не раз рятувало Україну. «Треба зробити все, щоб не перетворитися на мініросію, де затикають рота усім незгодним, навіть за натяки проти кремлівського режиму. ЗСУ зараз б'ються саме за нашу свободу», – каже Володимир Ар'єв. ■

Фото із сайту eurosolidarity.org.

Після деокупації українських територій ці каски ворожих солдатів перетворилися на «полотно» для художників.

бійці 206-го батальйону на Херсонщині. «Це – АК-12. Коли окупанти прийшли до нас – казали, що це найкраща стрілецька зброя, якою озброєні псковські десантники. Саме з цим автоматом ішли вбивати українців. Його мені подарувала 6-та рота 206-го батальйону. Покупцю я скажу місце і підрозділ псковських десантників, а також подарую фото БМД, яка була «зупинена» нашою шостою ротою. Він, звісно, розсвердлений і не придатний для використання. Але буде гарним символом нашої перемоги», – зазначив Петро Порошенко.

Голова ГО «Твоя брама» Ольга Наумова подякувала всім, хто відгукнувся на їхню ініціативу. «Цей аукціон став можливим завдяки кооперації, підтримці і любові до України. Допомога нашій армії не повинна зупинятися. Ми організували цю виставку, щоб люди, які будуть донатити на ЗСУ, мали собі на згадку такий незвичайний експонат. Кожен лот буде виставлений на сторінках аукціону «Незламні» у Facebook та Instagram, кожен матиме свою фіксовану ціну. Всі, хто хоче взяти участь, донатять на той чи інший експонат, і через рандомайзер ми оберемо переможця кожного лоту», – пояснила Дінара Габібullaєва.

Аукціон триватиме до кінця цього тижня. На зібрані гроші планують придбати для бійців на фронт автійку та зимовий одяг. ■

■ Крила, обпалені війною

«На місто летять снаряди, а донька не рухається»

Фото з особистого архіву родини МАЛОКУЦЕВИХ.

Юлія Малокуцева мріяла про донечку і, як і кожна мама, хоче, щоб дитина була щаслива...

Закінчення. Початок на с. 1

Ірина КРАВЧУК

Із пані Юлією ми познайомилися у фейсбуці. Я натрапила на її допис в одній із місцевих спільнот, де вона просила допомоги у небайдужих:

«Шановні лучани, доньці потрібен стіл для навчання. Якщо хтось може продати за розумну ціну, відгукніться. Ми переїхали навесні, тож просимо допомоги і з теплим одягом. Може, хтось має взуття на 6-річну дівчинку? Через інвалідність другої групи багато років працювала продавцем у кіоску, якщо знаєте, де є така вакансія, повідомте, будь ласка (0990002057)».

Розповісти свою історію жінка погодилася одразу, мовляв, люди мають розуміти, що більшість переселенців почувуються своєрідними безхатками.

– Зараз ми проживаємо у луцькому гуртожитку. Тут дуже привітні люди, й ми надзвичайно вдячні за це житло. Але коли вперше сюди потрапила, від-

чула цілковиту безпорадність. Сиділа на матраці, обіймала доньку і плакала. З двокімнатної квартири у центрі Бахмута переїхали у холодні необжиті кімнати. Та ще й ліфт не працює, а мені на 9-й поверх вийти по сходах – справжнє пекло, бо ж пересуваюся, опираючись на палицю, – розповідає пані Юлія.

Інвалідність II групи жінка отримала у 25-річному віці: потрапила у страшну ДТП, серйозно травмувала хребет.

– Не могла ходити два роки. Лише після численних процедур і тривалої реабілітації знову стала на ноги, але пересуватися все ж дуже важко. Ця аварія розділила моє життя на «до» і «після», – пригадує переселенка.

Майже десять років знадобилося жінці, аби привыкнути до нової реальності. Попри складнощі, вона змогла знову стати щасливою: вийшла заміж, переїхала у затишну квартиру в Бахмуті й народила донечку. Каже, й подумати не могла, що у 2022-му життя перевернеться знову...

– Коли Попасну стерли з лиця землі, у наше місто почали вивозити тамтешніх мешканців. Вони були такі замучені: просиділи в льохах і підвалах кілька

тижнів. Я боялася опинитися так надовго під землею, та ще й з дитиною. Потім почали обстрілювати Артемівськ. Здавалося, що бомби падають під вікнами. Одного вечора всі сім'єю дивилися телевизор і голосно заграли Гімн України, а через кілька секунд ми почули страшний гул автоматної черги. Страх паралізував... – каже пані Юлія.

Тоді жінка вперше задумалася про переїзд. Втім, зважаючи на те, що її чоловікові доведеться кинути роботу на місцевому СТО, вирішили трохи почекати. Однак пакувати валізи довелося вже через кілька днів.

– Ми з донькою поїхали в центр Бахмута у справах. Коли вчергове завили сирени, які там фактично не замовкали, моя дівчинка просто завмерла посеред вулиці. Я з палкою намагалася бігти, взяла її за руки і почала тягти додому... Перебування там стало нестерпним,

« Коли закінчиться війна, ми все одно туди поїдемо, бо там усе рідне. »

тож знайшла волонтерів і вони допомогли нам виїхати. Дмитро, мій чоловік, приєднався через тиждень, – розповідає переселенка.

Каже, коли зачиняла двері своєї квартири, і гадки не мала, що більше не зможе їх відчинити.

– На наш будинок упав снаряд, він зруйнований. Але коли закінчиться війна, ми все одно туди поїдемо, бо там усе рідне, ми там виростили, там мій батько похований. Люблю у рідному місті кожен куш, кожен вулицю. Віримо, що після перемоги України нам дадуть там якесь житло, – ледве стримуючи сльози, каже жінка.

Нині подружжя Малокуцевих намагається звикнути до життя у Луцьку. Шукають роботу, облаштовують нову оселю. Донька пішла у перший клас, знайшла нових друзів. Пані Юлії найбільше болить те, що Катя змалку живе з думками про війну.

– Через проблеми зі здоров'ям я дуже важко переносила вагітність. Це така довгоочікувана дівчинка. Катя заслужила на краще дитинство. Вона з однокласниками має малювати на уроках художнього мистецтва сонечко, а не мертвого путіна... – ділиться боєм переселенка. ■

■ Гучна справа

Луцького тренера, якого звинувачують у зґвалтуванні, захищають у суді троє адвокатів

Днями в Луцькому міськрайонному суді відбулося підготовче засідання у справі Богуслава Галицького (на фото)

Тетяна МЕЛЬНИК

Заслуженого тренера України, колишнього коуча волейбольної жіночої команди, екскерівника Волинської обласної дитячо-юнацької спортивної школи Богуслава Галицького підозрюють у зґвалтуванні неповнолітніх дівчат. Слідство встановило, що чоловік впродовж тривалого часу вчиняв кримінальні правопорушення проти статевої свобо-

ди та недоторканності своїх вихованок: використовуючи авторитет і вплив, прихищував і залякував дівчат, змушував їх оголюватися та вчиняти непристойні дії, знаючи, що вони є неповнолітніми. Тренер влаштував розпусні дії сексуального характеру проти їхньої волі в приміщенні тренувального закладу. Під час обшуку слідчі вилучили в його кабінеті предмети, що свідчать про ці дії. Ба більше, кілька потерпілих дівчат написали до поліції відповідні заяви. 8 липня Богуславу Галицькому оголосили про підозру. А 20 жовтня відбулося підготовче судове засідання в його справі. 72-річного тренера обвинувачують за трьома статтями:

зґвалтування, розбещення неповнолітніх та сексуальне насильство над підопічними. У суді його захищають троє адвокатів, які просили відпустити обвинуваченого під заставу. Однак суддя їхнього клопотання не підтримав. Тренеру продовжили термін тримання під вартою на 60 діб.

На суд також прийшли п'ятеро із шести потерпілих у справі волейболісток. Усім їм нині по 18 років. Ще одна дівчина зараз за кордоном.

Богуслав Галицький наразі перебуває у слідчому ізоляторі. Розгляд справи суд розпочне наприкінці жовтня. У випадку доведення вини йому загрожує до 12 років ув'язнення. ■

Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК

з дном – 20x20x40

без дна – 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40 20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК 20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96
067 116-11-44

ПРОДАЮ
ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки, та інше). Доставка.

Тел.: 0991813332, 0976492371.

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.

Тел.: 0663077303, 0961126064.

Найму людей для копання цукрового буряка!

Звертайтеся за телефоном 096 242 20 90.

■ Пульс тижня

За 700 доларів намагався переправити ухлянта за кордон

Зловмисникові повідомили про підозру

Олена КУЧМА

33-річний житель Ковеля допомагав чоловікові призовного віку виїхати з України. Для цього він вніс відомості про військовозовоб'язаного в інформаційну систему «Шлях», що дало б йому можливість виїхати на територію Євросоюзу нібито задля доставки гуманітарної допомоги. За це зловмисник вимагав 700 доларів США. Його на гарячому затримали правоохоронці під час одержання вказаної суми. Невдовзі підозрюваному оберуть за побіжний захід. Триває розслідування. ■

Волинянку обманув... банкомат

Прикий випадок стався із жителькою села Зелене Берестецької територіальної громади Луцького району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Жінка стверджує, що хотіла зняти 10000 гривень, та натомість машина нашелестіла їй купюр лише на 8000 гривень. Зате чек видала на затребувану суму. Ситуацію з'ясувають працівники поліції №2 Луцького райуправління поліції ГУНП України у Волинській області. Відомості про цю подію внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 4 ст. 185 КК України. ■

У страшній аварії загинула 23-річна дівчина

ДТП трапилася 24 жовтня на автодорозі Устилуг–Рівне

Олена КУЧМА

Між селами Березовичі та Микуличі Володимирського району молода місцева жителька за кермом Volkswagen Passat не впоралася з керуванням та влетіла у навантажувач «Урал», який стояв на узбіччі. Дівчина отримала важкі травми. Медики намагалися її реанімувати, але потерпіла померла у лікарні. ■

Передсмертної записки не залишив...

У Галичанах Мар'янівської громади Луцького району 25-річний чоловік скоїв самогубство

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Сина з петлею на шії знайшла в гаражі після 21-ї години мама. На жаль, врятувати самогубця було неможливо. Чому так вчинив, тепер не скаже. Передсмертної записки теж не залишив. Кілька місяців тому він уже намагався передчасно піти з життя. Бережіть себе і рідних від біди, адже Бог дарує життя лише раз. ■

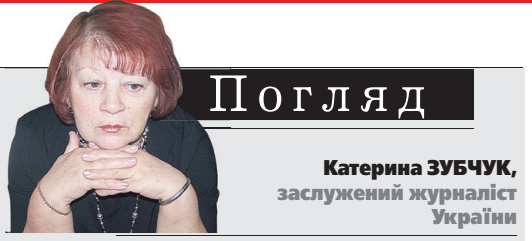
На Рівненщині в'язень убив в'язня

Трагедія сталася у Городищенській виправній колонії

Ірусина ПРИХОДЬКО

Як повідомляє пресслужба обласної прокуратури, 32-річний засуджений у коридорі житлової секції колонії напав на іншого в'язня. Але той побив його кулаками, дерев'яною палкою та ремнем із металевою пряжкою. Внаслідок побиттів потерпілий помер. Агресивного чоловіка помістили до слідчого ізолятора. Санкція статті передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на строк від 7 до 10 років. ■

РЕКЛАМА

ПОГЛЯД
Катерина ЗУБЧУК,
заслужений журналіст
України

Не зі щитом і не на щиті, але із честю

Парфразували відомі слова, саме так хочеться сказати про наших захисників, зокрема азовців, частину яких уже вдалося повернути з поволу додому

Мабуть, багато хто звернув увагу, що на авто, якими привозять із передової загиблих, є напис «На щиті», хоч іще зберігся й «Вантаж-200». Так у час повномасштабної російсько-української війни керівництво Збройних сил України вирішило офіційно відмовитися від ще радянського терміну, який з'явився в ужитку з часів війни в Афганістані. Є кілька версій його походження. За однією з них, нормативна вага контейнера з тілом військово-службовця — 200 кілограмів.

А ось фраза «Зі щитом або на щиті» бере початок в античній Спарті: в ній — заклик повернутися з перемогою над ворогом або з честю загинути. Це були напугані слова спартанських матерів, які проводжали синів на війну. І людина, котра виявила легкодухість у бою, ставала вигнанцем у суспільстві. Такий ганебний статус мали насамперед полонені. І не треба оглядатися так далеко — аж до Стародавньої Греції — варто згадати військовополонених у роки Другої світової війни. Яка доля чекала, наприклад, сина Сталіна Якова, який опинився в руках ворога? Коли вождю всіх народів СРСР запропонували обміняти Якова на Паулюса, котрий був взятий у полон в лютому 1943 року (тоді його армія здалася в битві за Сталінград), то у відповідь прозвучала фраза: «Я солдата на фельдмаршала не міняю». Яків у полоні нібито й загинув — куля смертельно уразила його, коли він кинувся на колочий дрот, яким був обгороджений табір...

До речі, сьогодні історію з полоненом Якова, а відтак і згадану фразу його батька, дехто з дослідників цієї теми називає міфом. Зате ніхто не піддає сумніву те, що існував наказ Сталіна, згідно з яким радянським солдатам заборонялося здаватися в полон ворогові. Якщо ж це ставалося, то вони зарохувалися до числа зрадників, а під репресії потрапляли і їхні родини.

І в художній, і в документальній літературі описані випадки, які засвідчують, що таких військовополонених вважали потенційними колаборантами. Аргументувалося це тим, що, мовляв, вони б не вижили чотири роки в полоні за нестерпних умов, якби не співпрацювали з німцями. І багато з тих, хто повертався в Союз, не додому потрапляли, а в ГУЛАГ чи у штрафбати. Ось чому дехто, знаючи, яка доля вготована їм на Батьківщині, вирушав за океан — у США, Канаду...

Колись у підручниках з історії України наступні покоління прочитають про українських захисників, які до останнього залишалися на «Азовсталі» й опинилися в полоні лише після того, як їм Головнокомандувачем Збройних сил України було дано наказ вижити. Пригадуєте, як усі ми із хвилюванням стежили за евакуацією військовослужбовців, зокрема окремого загону спеціального призначення «Азов», бійців Нацгвардії, морських піхотинців. І як згодом упродовж літа вболівали за їхню долю в полоні, молилися за них разом з їхніми рідними. Як раділи разом із тими, хто у вересні дочекався великого обміну, під час якого в Україну повернулися 215 полонених.

Як потім із перших, як мовиться, вуст почули, через яке пекло пройшли азовці. Світ побачив, зокрема, знімки легендарного Михайла Діанова з Тернополя, на лікування якого за короткий термін українці зібрали понад 23 мільйони гривень, а вже він перекресував її своїми побратимами. А ще те, що четверо командирів з «Азовсталі», інтерновані за умовами обміну до Туреччини, одержали Золоті зірки Героїв України. Ось чому хочеться парфразувати відомі слова й сказати: «Не зі щитом і не на щиті, але із честю повернулися наші захисники з поволу». Своєю мужністю й тим, що готові були віддати життя за Україну, вони заслужили шану співвітчизників на віки. І чергові обміни, які відбулися вже у жовтні й ще готуються у подальшому, свідчать про те, що Україна бореться за кожного свого громадянина, який опинився у ворожому пеклі. ■

Герой із сусідньої вулиці

Батько 7 дітей уже 8-й рік захищає Україну від російських загарбників

Катерина ЗУБЧУК

Закінчення. Початок на с. 1
В обох — спогад про те, як листувалися в очікуванні зустрічі, як не просто було Юрію поїхати на Херсонщину, бо ж на ДОЦі, де працював, тоді платили борошном — «не візьмеш кілька кілограмів і не занесеш у касу, аби купити квиток». З приводу того, чи, бува, не збереглися ці листи, кажуть, що, якби й мали їх дотепер, то не показали б, бо ж то, мовляв, — «дитяча романтика — що там читати?..». Хоч, коли зараз подивитися на пройденій у парі шлях, то все подружнє життя Задорожних сповнене романтики. Були переїзди, розлуки та зустрічі й найбільша віха — народження їхніх доньок і синів.

«У МОЄМУ ВІЙСЬКОВОМУ КВИТКУ ВЖЕ МІСЦЯ ДЛЯ ЗАПИСІВ НЕ ВИСТАЧАЄ»

Реєстрували шлюб Задорожні в Цумані, куди в 1999-му Юрій привіз свою Альону. Пожили рік, поки чоловік служив в Луцьку — в Національній гвардії, й поїхали на батьківщину дружини — в Новоолексівку. Там з'явилася на світ їхня найстарша дочка Катя. Вже з нею вернувся в Цумань, де народилися ще шестеро дітей — Оксана, Ілля, Кирило, Артем, Аліна, Роман. Альона удостоїлася почесного звання «Мати-героїня». Батько такої багатодітної сім'ї міг би вже й не воювати: от що значить бути людиною з натурою бійця! Коли про це зайшла мова, Юрій сказав:

— Ну як — я нормальний український чоловік, який має захищати свою країну...

Строкову службу він проходить у Кривому Розі. Потім пішов за контрактом в Національну гвардію. А в 2004 році, коли Юрій Задорожний ставав на облік у військкоматі, його спитали: «Пойдеш в Ірак?». «Якщо треба, то чому б і ні?» — відповів. Після «учебки» мав ще й таке закордонне відраження. Тим більш, як у 2014-му свою країну треба було боронити, то не ховався, як кажуть, за чужими спинами. Навесні добро-

Вони ще в юності знайшли одне одного й ніколи не пошкодували про те, як склалося їхнє життя.

Юрій Задорожний із сином Кирилом: не часто вдається піти з батьком до лісу по гриби.

«До війни з її жахами не можна звикнути, та переступаш страх і йдеш далі, виконуючи свою роботу — визволити рідну землю від ворога.»

Непроста материнська праця відзначена почесним званням «Мати-героїня».

останніх років — на маленьких аркушиках паперу, які вклеєні в документ.

— Наш підрозділ розкиданий по Україні, — говорить Юрій. — Це ж розвідка. Поки що я в Дубно, а де буду завтра — не знаю...

Чи звик до війни чоловік, котрий давно пов'язав своє життя з армією? Про це він каже:
— До війни з її жахами не можна звикнути, та переступаш страх і йдеш далі, виконуючи свою роботу — визволити рідну землю від ворога.

Самородки із народу

Тепер про золоті руки Валентини Борусевич дізнались і в Берліні

Волинянка стала переможницею міжнародного конкурсу

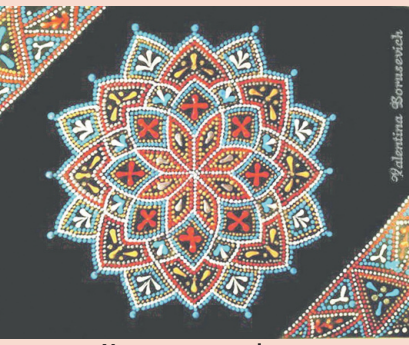

Алла ЛІСОВА

Володимирчанка Валентина Борусевич (на фото) — особистість, про яку неодноразово писала газета «Волинь», відома не лише в княжому місті, а й далеко поза його межами. Вона — дипломант багатьох всеукраїнських та міжнародних фестивалів творчості, тренера майстер-класів для різних категорій людей, яка опанувала понад 14 видів декоративно-прикладного мистецтва, перемажець спортивних всеукраїнських змагань для людей з інвалідністю, громадська активістка.

На цей раз пані Валентину друзі та поціновувачі її таланту вітали з черговою перемогою. Вона стала лауреатом міжнародного двотурового конкурсу мистецтв «Формула успіху — осіння казка 2022», що проходив у Берліні.

— З початком війни я ввійшла в якийсь ступор — нічого не хотіла малювати, — поділилася наболілим мисткиня. — А коли син пішов до-

Художниця успішно практикує в колоритному оформленні блокнотів і кухликів.

бровольцем в ЗСУ, то взагалі згасла. Але стала багато молитися — і творчі сили до мене повернулися, я взялася малювати далі. Зрозуміла: це мене заспокоює.

Художниця практикує в колоритному оформленні блокнотів і кухликів. Розповіла, що неодноразово давала свої вироби на благодійній аукціоні задля підтримки наших бійців. Пригадала, як один прихильник її творчості придбав розписану кружку за тисячу гривень. Чудесні точкові орнаменти майстриня наносить найчастіше на чорному тлі, аби виразнішими були кольори.

Пані Валентина не зупиняється на досягнутому. Зараз чекає на результат від журі Міжнародного двотурового конкурсу мистецтв «TatraofSTART 2022», що проходить у Словаччині. Бажаємо їй нових перемог! ■

А ще розмірковує над тим, що героєм сьогодні можна назвати не лише тих, хто підбив танк чи літак, — «героями є й ті бабусі, які зі своєї маленької пенсії віддають двісті гривень для ЗСУ, й людина, котра везе на передову «волонтерку». І з боєм розповідає, як то важко втрачати побратимів:
— Таке, на жаль, було і в 2014 році, і в нинішньому. В Київській області загинув, підірвавшись на міні, командир роти — Сергійович, як ми його називали. Два дні до пенсії залишалося йому, як почалася повномасштабна війна. Трохи більше сорока літ мав...

«ДО ЦУМАНСЬКОГО ПЕРЕХРЕСТЯ ДОІДЖДАЮ — І ВЖЕ СКУЧАЮ ЗА ДРУЖИНОЮ, ДІТЬМИ»

Судячи з почутого, наші герої ніколи не пошкодували, що саме так склалося їхнє життя. Що зовсім юними вони знайшли одне одного. Для Альони Цуманщина стала рідним краєм. Тим більше, що й їхати на Херсонщину вже нема до кого. Мама померла ще в 2014-му. А зовсім недавно провела жінка в останню путь єдиного рідного брата, який був мобілізований і загинув у боях за Україну. У Запоріжжі, де жив із сім'єю, його похоронили. Обоє з чоловіком їздили попрощатися. Після пережитого вона по-особливому цінує те, що Бог милував чоловіка, — обійшлося без поранень. Хоч, як каже сам Юрій, було по-різному, та «головне, що не найгірший варіант». Може, й не про все дружині розповідав, аби зайвий раз не хвилювалася. На запитання з приводу того, що це ж діти сумують за татом, який рідко буває вдома, Альона відповідала ствердно й тут же уточнює:
— Я сумую...

А Юрій, почувши це, говорить:
— До цуманського перехрестя доїжджаю — і вже скучаю за дружиною, дітьми.

Постійні розлуки, та ще й такі, коли чоловік в небезпеці, — це вже, мабуть, менше романтики й більше переживань. Ось коли душу жінки гріє спогад про те, що Юрій оспівчувався їй не лише в юності — і сьогодні вона чує від нього ці слова: «Я тебе люблю». І хіба може бути інакше, якщо чоловік, котрий прожив у шлюбі з жінкою двадцять три роки, говорить:
— Бог поміг мені, до зустрів Альону, — не всім так щастить. ■

Знай наших!

Професор Рівненського університету добровольцем пішов на фронт

«Засинаючи, я уявляю себе в аудиторії чи на якихось зборах і думаю над тим, що скажу своїм студентам»

Наталія СТРАТОНОВА

56-річний Максим Гон (на фото) — доктор політичних наук та професор Рівненського державного гуманітарного університету. Від початку повномасштабної війни записався добровольцем у ЗСУ. У марафоні «Суспільне. Спротив» він розповів про те, що спонукало до такого рішення та описав адаптацію до армійського життя
— Чому доктор наук пішов у ЗСУ?

— Коли розпочалася війна, для мене не було предметом роздумів, з'являтися у військову частину чи ні, оскільки я неодноразово розповідав студентам про поняття громадянськості, громадянської відповідальності. Тож я зробив той крок, який зробили десятки, сотні тисяч чоловіків та жінок. І те, що ми робимо тепер, — закономірно. Ми відстоюємо ті ідеали, завдяки яким має розвиватися Українська держава та нація...

Внутрішньо-емоційною мотивацією була зустріч із групою дітей-біженців, яких везли до Польщі. Я живу в районі автовокзалу. Під час повітряної тривоги їх висадили з автобуса і вели у бомбоховище. І ця колона дітлахів, — а їх було десь 100–120, — дала мені остаточний імпульс розуміння, що виходу в нас немає.

— Чи складно було адаптуватися до армійського життя?

— Безперечно, це два різних життя. Армійські будні не дають зайвого часу для роздумів. Життя, до якого я звик до війни, принципово відрізняється від того, в якому перебуваю вже понад сім місяців. Передусім це певний психологічний дискомфорт, адже зона бойових дій — це зовсім не бібліотека не архів, і тут не робочий стіл із комп'ютером.

«Коли побачив колону дітлахів-переселенців, зрозумів остаточно: зараз найголовніша робота — визволити Україну від загарбників.»

Це також повільне звикання до побутових незручностей, оскільки наприкінці весни було і холодно, не вистачало їжі, питної води. У багатьох населених пунктах тут вода жовто-коричневого кольору і солонувата на смак, її не можна вживати. Ці всі реалії давали зайвий привід для розуміння, що життя докорінно змінилося.

«Називати українців фашистами смішно, оскільки ознаки фашизму притаманні якраз росії. Тут так само обрали жертву. В часі Другої світової жертвою були євреї, зараз — українська політична нація.»

Тут зовсім інший формат буття. Як то сон на підлозі замість сну в ліжку чи на дивані. Тут весь час ти з кимось поруч, у тебе немає особистого простору, ти іси та спиш разом з іншими. З одного боку, це, як ми кажемо, братерське плече, а з іншого — це зовсім інший світ.

Тому процес звикання, звісно, був. У психологічному плані я його не помітив, оскільки життя армійське динамічне і, крім того моменту, коли ти засинаєш, особливо часу для роздумів на ці теми немає.

— Пане Максиме, а чим займаєтесь у ЗСУ?

— Зі зрозумілих причин не можу розповідати про це. Але скажу, що служу не за тією спеціальністю, яку здобув у Збройних силах у 1980-х роках. Тоді я був мінометником і призивався як мінометник, але мене швидко списали з артилерії через те, що перші ніж подивитися у приціл, мушу одягти окуляри. Зараз я виконую роботу, яка мені пов'язана з артилерійськими військами, але вона цікава, корисна для ЗСУ.

— Що спільного між Другою світовою та цією війною?

— Певні паралелі, безперечно, є. Йдеться про розв'язання війни тоталітарним режимом. Сучасна росія уособлює типовий тоталітарний режим. Друге — це підміна понять. Називати українців фашистами смішно, оскільки ознаки фашизму притаманні якраз росії. Тут так само обрали жертву. В часі Другої світової жертвою були євреї, зараз — українська політична нація.

— Про що мрієте після Перемоги?

— Мені буде достатньо повернутися до своєї роботи, і я внутрішньо не хотів би бути якимсь моралізатором, адже інколи, засинаючи, уявляю себе в аудиторії чи на якихось зборах і думаю над тим, що скажу своїм студентам. ■
Джерело: suspline.media.

Особливий випадок

Коли по Ковелю били російські ракети, місцеві медики пересаджували серце

Трансплантацію успішно проведено 61-річному чоловікові

Валентин ВІТЕР, генеральний директор Ковельського МТМО

Забір органа для пересадки проводився під час повітряної тривоги увечері 21 жовтня. Операція з трансплантації проходила в екстремальних умовах. А вже на ранок 22 жовтня, коли розпочалися ракетні удари по місту, весь медичний персонал ще перебував в операційній.

Час ішемії донорського серця — 180 хвилин. Відтермінування операції задля неможливим. Від злагодженості дій, професіоналізму, рівнограв та впевненості усієї команди залежало життя людини. Наші лікарі змогли успішно завершити операцію!

«Нове» серце відтепер б'ється у грудях 61-літнього чоловіка, якому 5 літ тому діагностували ішемічну кардіопатію.

Операція пройшла вдало: пацієнт при свідомості, дихає самостійно.

Два останніх роки він перебував в листі очікування на трансплантацію у Ковельському МТМО.

Завдяки якій стан вдалося стабілізувати.

Після проведеної трансплантації пацієнт перебуває під наглядом лікарів у відділенні анестезіології з ліжками для інтенсивної терапії.

Фото з фейсбук-сторінки Ковельського МТМО.

Пульс тижня

Фото із сайту susplne.media.

Чоловіки сподіваються, що їхні буржуйки ще й душу зігріватимуть.

У Ковелі частини коліс перетворюють на буржуйки для військових

На виготовлення однієї печі витрачають два дні

Сергій ВИШЕНЬКА

Ще зі строкової служби автослюсар-волонтер Іван Булдаков з міста залізничників пам'ятає, наскільки важливо, повернувшись з наряду, мати можливість посушити одяг. Тому разом із товаришами та однодумцями вирішили робити буржуйки.

— На одну піч потрібно чотири диски та два дні роботи. Кожну з них випалюємо. Буржуйка майже на 90% виготовляється із вторинної сировини від машин. Матеріалами діляться знайомі та небайдужі, — розповів Суспільному Іван Булдаков.

За словами його помічника Ігоря Коцюбчика, такий спосіб виготовлення буржуйок побачили в інтернеті.

— Конструкцію доопрацювали і зробили мобільною, прикріпивши коліщатка. Завіси до дверцят виготовили з деталей автомобільних амортизаторів. Вага однієї печі — до 40 кілограмів, — каже волонтер.

Улітку чоловіки з рідними та друзями придбали дві автівки на фронт. Нині ж обіцяють допомагати ЗСУ до перемоги. ■

Добра справа

Ще одна добра справа Анатолія Никонюка (на фото — другий ліворуч).

Амбулаторії у Шклині будуть заздрити сусіди

Кошти на її реконструкцію спрямував депутат Волинської обласної ради Анатолій Никонюк

Людмила МАХНОВЕЦЬ

На урочисту для усієї Городищенської громади подію прибули голова обласної ради Григорій Недопад, його заступник Григорій Пустовіт, парламентар Вячеслав Рубльов, депутати обласної ради, місцеві жителі та представники медичної сфери.

Сучасну амбулаторію облаштували на 2-му поверсі місцевого Будинку культури. У цій же будівлі розмістили і пункт швидкої допомоги. Кошти на реконструкцію спрямував тутешній аграрій, депутат обласної ради Анатолій Никонюк.

«В цих приміщеннях нові меблі, нове медичне обладнання. Є денний стаціонар, кабінет щеплень та навіть дитячий куточок. І ми за це щиро вдячні Анатолію Никонюку, адже зробив він це власними силами для всієї громади, для людей», — розповіла завідувачка амбулаторії Євгенія Пеляк.

Директор КП «Волинський обласний центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф» Володимир Шмаль зазначив, що пункт швидкої допомоги відкрили у Шклині трохи більше як рік тому, але медикам доводилося працювати у пристосованому приміщенні. Тепер є зручні кабінети, а також чудова дорога, на ремонт якої залучив кошти народний депутат Вячеслав Рубльов.

«**Анатолій Никонюк запевнив, що амбулаторію відкриють на Покрову, і дотримав слова.**»

Григорій Недопад додав: улітку, коли реконструкція тільки розпочалася, Анатолій Никонюк запевнив, що амбулаторію відкриють на Покрову, і дотримав слова.

Фото — facebook.com/volynrada.

Тепер працювати в таких умовах буде зручно і комфортно.

«Це гарна, сучасна амбулаторія, яка буде комфортною і для пацієнтів, і для медичного персоналу. Крім того, в приміщенні Будинку культури вирішили розмістити бібліотеку та старостат. Це зручно, коли всі потрібні установи в одному місці, — переконаний голова Волиньради. — Навіть під час воєнних дій у наших селах створюють такі заклади. Тому я певен: відбудова України починається із сіл. І саме тому ми переможемо».

Спільно з Вячеславом Рубльовим Григорій Недопад передав для потреб амбулаторії телевизор, ноутбук та електрокардіограф. ■

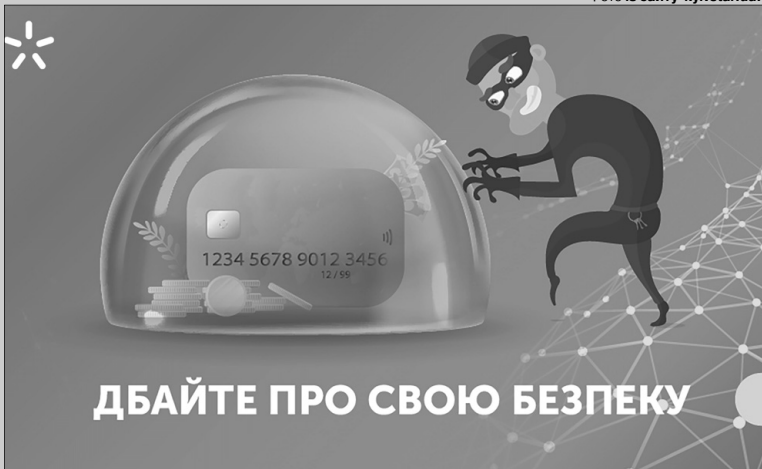
Актуально

Захистіть свої гроші від кіберзлочинців

Поради від Київстар

Сучасний телефон — важлива частина життя. Це зв'язок, фото та відео, листування, отримання медичних послуг, платіжний інструмент, база для збереження банківських та персональних даних тощо. Із розвитком технологій набирає обертів кібер- та мобільне шахрайство. Злочинці вміло виманюють у користувачів гроші та особисту інформацію. Кожен, у кого є мобільний телефон, може стати жертвою шахраїв

Фото із сайту kyivstar.ua.

ДБАЙТЕ ПРО СВОЮ БЕЗПЕКУ**РОЗПОВСЮДЖЕНІ ШАХРАЙСЬКІ СХЕМИ****1. ДЗВІНОК НІБИ ВІД «ОПЕРАТОРА»**

Вам дзвонять з невідомого номера, називаються представником оператора чи банку, просять продиктувати код з SMS, який вам попередньо було відправлено, або вимагають повідомити дані банківської картки. Це — шахрай!

Співробітники мобільного оператора не телефонують абоненту із проханням назвати персональні дані, коди з SMS-повідомлень, дані банківської картки або паролі.

Порада: якщо ви отримали подібний дзвінок, негайно покладіть слухавку. В жодному разі не розголошуйте PIN-код та CVV-код картки, одноразовий пароль із SMS незнайомій людині, навіть якщо вона називає себе представником авторитетної установи.

2. КРАДІЖКА SIM-КАРТИ

Ваш мобільний номер телефону може бути вкрадено. Шахрай телефонує вам кілька разів підряд упродовж короткого проміжку часу з невідомих номерів. Так він створює «історію дзвінків» на ваш мобільний, яку може використати для здійснення блокування номеру, а згодом і отримати дублікат заблокованої SIM-картки. А з тим — доступ до мобільних додатків, особистих кабінетів, у тому числі й до банківських.

Процедури операторів захищають абонентів від шахрайських дій, але злочинці навчилися «виманювати» необхідну інформацію від людей, користуючись їх довірою.

Порада: зверніться до телеком-оператора із заявою, що дублікат вашої SIM-картки може бути виданий лише за наявності паспорта. Використовуйте складні паролі, своєчасно їх оновлюйте. Обирайте контрактну форму обслуговування — це перший захист від шахрайських схем із вашим номером.

3. ОБІЦЯНКИ ВИГРАШУ ТА НЕСПРАВЖНІ АКЦІЇ

Злодії діють від імені відомого магазину, компанії або соціальної установи і пропонують пройти невеличке опитування, заповнити анкету, а потім обіцяють грошовий подарунок або соціальну виплату.

Порада: перед тим, як заповнювати будь-яку анкету та передавати свої персональні дані, перевірте в офіційних джерелах (сайт, гаряча лінія магазину) інформацію про обіцяний виграш або іншу виплату.

4. ФАЛЬШИВА БЛАГОДІЙНІСТЬ

На тлі війни багато українців готові допомагати фінансово благодійним фондам або людям, які потрапили в біду. Шахраї користуються цим, створюють фальшиві запити і просять гроші на допомогу.

Порада: перераховуйте гроші тільки на офіційні рахунки перевірених установ (наприклад, Нацбанк, фонд «Повернись живим», еПідтримка тощо) або людям, яких ви особисто знаєте.

5. «ДОПОМОГА» РІДНИМ

До вас звертаються з невідомого номера та, залякуючи, ніби хтось із близьких потрапив у халепу, вимагають гроші. Як правило, такі дзвінки надходять вночі або рано-вранці.

Порада: негайно припиніть діалог — покладіть слухавку, не відповідайте на подальші повідомлення. Заспокойтеся та ретельно перевірте інформацію. Передзвоніть своїм близьким і запитайте, чи дійсно необхідна допомога. Зверніться у правоохоронні органи.

Завжди зберігайте спокій. Перевіряйте інформацію. Не довіряйте незнайомцям та надійно зберігайте персональні дані.

Жовтень — міжнародний місяць кібербезпеки, про яку слід пам'ятати завжди. Дотримуйтесь правил кібергігієни, а у випадку шахрайства повідомляйте про злочин мобільному оператору, службу безпеки банку, а також зверніться в кіберполіцію та поліцію. І залишайтеся у безпеці! ■

Пресслужба Київстар

Кібершахрай — це комп'ютерний та мобільний злочинець, який зловживає довірою в цифровому просторі: викрадає персональні дані, паролі до осо-

бистих кабінетів, надсилає інформацію від імені інших, погрожує тощо. Шахрай може телефонувати і переконувати жертву повідомити особисту, фінансову чи конфіденційну інформацію, щоб пограбувати користувача.

■ 3 перших уст

«У пріоритеті Підгайцівської сільради — тримати баланс та довоєнний рівень життя»

Майже 8 місяців війни змінили плани й господарювання у всіх волинських громадах, а ще відкрили людей одне одному під новим кутом. Про це розмовляли із заступником підгайцівського сільського голови Валентином Приходьком

Софія ГАВРИЛЮК

«УСІ НАШІ ВЕЛИКІ ПЛАНИ ОБОВ'ЯЗКОВО РЕАЛІЗУЄМО ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ»

Підгайцівську громаду на Волині ще торік місцеве представництво Асоціації міст України називало другою за рівнем доходів — після Боратинської. У результаті укрупнення громад до нас доєдналося кілька сіл Луцького та Ківерцівського районів, тож тепер громада включає 20 сіл і є найбільшою за площею на Волині.

Кошти бюджету намагаються розподіляти рівномірно, хоча найбільше вкладень у ремонт наявної інфраструктури потребували новоприєднані населені пункти. Та під час воєнного стану мирні інвестиційні плани замінюються працею на забезпечення. Наша зустріч теж була обрамлена сиренами, тож інтерв'ю ми провели в укритті — у новому бібліотечному просторі, який влітку відкрили у Підгайцях. Тут люблять перечікувати повітряні тривоги діти, бо можна і книги погортати, й ігри пограти, якщо повідомлення про небезпеку застало неподалік. Тож і розмову з Валентином Приходьком розпочали з безпеки, зокрема дітей:

— Останні місяці ми зосередились на ремонті в укриттях, якими користуватимуться учасники освітнього процесу. Розпочали цю роботу ще в червні, однак кошти казначейство пропущало лише на поточні ремонти, а на капітальні видатки — тільки зараз. Наприклад, на сховище найбільшої школи, де вчиться 1000 дітей громади, потрібно понад 6 млн грн лише на ремонт, й досі тривають різноманітні експертизи, без яких не дозволяють розпочати роботи в укритті. До війни ми планували завершити заміну даху та утеплення фасаду закладу. Минулого року встигли зробити лише один корпус. Тішилися, яким привабливим та яскравим став ліцей. Аби промоніторити настрій батьків щодо форм навчання, до 1 серпня провели опитування у спеціальній онлайн-формі, адаптованій під кожен заклад з урахуванням наявності укриття, доведення, бажання батьків. На основі цих відомостей адміністрація шкіл продумали систему занять. Переважно це змішана форма. У різних селах по-різному виходимо із ситуації: якщо нема сховища на території школи, використовуємо укриття сільських рад та дитсадків. Онлайн-уроки лише у невеликих школах.

— Як школярі й батьки відгукуються про необхідність перебувати у підземеллі?

— По-різному. Для одних дітей — це пригода, для інших — дискомфорт. Бувають нарікання з боку батьків щодо вологості чи підтікань після великих дощів — намагаємося швидко реагувати, покращуємо умови. Коли будували приміщення освітніх закладів, не було потреби враховувати, що колись тут перебуватимуть діти.

Загалом на 2022 рік ми мали стільки планів! Підготували проектно-кошторисну документацію на капремонт доріг у Лищі та Липинах, капремонт фасаду двох корпусів Підгайцівського ліцею та заміни даху, утеплення школи в Піддубцях, дитсад-

Фото з архіву Підгайцівської сільради.

Ті, хто вмів любити Україну.

Валентин Приходько: «У нас діють усі бібліотеки, Будинки культури, гуртки для дітей. Інакше задля чого ми воюємо?».

«Є ПИТАННЯ, ПОВ'ЯЗАНІ З ПОЛІТИКОЮ»

— Напередодні у ЗМІ несподівано виринула проблема з опаленням Луцької районної лікарні, що в Липинах. З'ясувалося, що комунальне підприємство при райраді не має коштів на опалення медзакладу. Це звучить дуже резонансно: зима ж на носі! Як так сталося? — запитую у Валентина Приходька.

— Тут все просто: котельня на балансі комунального підприємства при райраді. Чим воно займається разом із райрадою з весни? Таке ж підприємство при Підгайцівській сільраді знало, що опалювальний сезон буде важкий, то наші комунальники влітку закупили палети й дрова і повністю готові. З іншого боку, ми надіслали листи, щоб котельню, яка опалює райлікарню і розташована на території нашої громади, передали у наше підпорядкування, як того вимагає закон, бо до передачі лікарні на баланс сільради це був єдиний майновий комплекс. Така ж ситуація із Піддубцівським ліцеєм. Домовитись про передачу не вийшло, відстоюємо зараз це право у суді. Горохівській міськраді вдалося, тож і ми маємо надію.

Думаю, що питання опалення лікарні райрада розгляне в терміновому порядку, адже те ж комунальне підприємство, яке відмовилось опалювати районну лікарню та Піддубцівський ліцей, виконує зобов'язання щодо подачі тепла для Луцької райради. Тож проблему я пов'язую більше з політикою... Навіть у нашій сільській раді непростата ситуація: «За майбутнє» в коаліції зі «свободівцями» усе знецінюють. Та коли критикуеш — запропонуй альтернативний варіант. Бо критика заради критики — популізм, який не приносить користі виборцям.

ка в Романові та Липинах, мали облаштувати спортмайданчики. Запланували у місцевому бюджеті на ці витрати кошти, але через війну всі витрати з місцевого бюджету заблоковані. Держава резервує їх про всяк випадок. Але задумане обов'язково реалізуємо після Перемоги! З початку війни ми зовсім не могли ремонтувати дороги через встановлені обмеження. Останнього місяця трішки зрушилося: за погодженням із Волинською обласною військовою адміністрацією, почали поточний ремонт вулиці Кривоноса у Липинах. Трохи дороги вже підсипали.

«Коли критикуєш — запропонуй альтернативний варіант. Бо критика заради критики — популізм.»

Але є інша проблема. У нас в громаді існує реверсна дотація. Тобто щороку громада зобов'язана із місцевого бюджету спрямовувати кошти у держбюджет. Цьогоріч це 21 млн грн. Держава неправильно підійшла до обчислення цієї суми: розрахунки ведуться залежно від кількості зареєстрованих осіб, а до уваги беруть цифри перепису населення від 2002 року. У нас же відтоді збільшилась кількість мешканців щонайменше на 6000 осіб. Тобто держава вважає, що ми обслуговуємо не 27 тисяч людей, а 21 — і забирає зайві, на її думку, кошти. Ми ж обслуговуємо всіх — і тих, які не потрапили в статистику, хоч мали би. Мусили купувати додатковий комунальний транспорт, сміттєвози, різну техніку, аби якісно та вчасно забезпечувати порядок.

Хочеться конструктиву і спільної роботи на благо громади, але спостерігаємо інформаційні вкиди через ботоферми та ЗМІ, наближені до опозиційних партій, сотні запитів та скарг до правоохоронців та прокуратури, які відволікають від основної роботи і аж ніяк не вирішують проблем мешканців. Є спекуляції і на релігійну тематику, хоч Підгайцівська сільська рада першою звернулася до державної влади щодо діяльності московського патріархату! Випередили і районну, й обласну раду!

— У соцмережах нещодавно поширювали інформацію, що керівний склад сільради виплатив собі премії та матеріальні допомоги. У час війни...

— Це один із прикладів маніпуляції наших опонентів. Премії у час війни — звучить справді провокативно, але так звані преміями в органах влади регулюється розмір зарплати. Так було завжди — і до війни, і під час війни.

У лютому ми написали заяви, щоб доплати і премії переказали на рахунок ЗСУ. Але коли до нас почали звертатись мешканці щодо придбання амуніції, спорядження тощо, ми вирішили ці кошти спрямовувати на адресну допомогу тим, хто виборює перемогу. У перші місяці ми не могли нічого купити за бюджетні кошти, тож виходили із ситуації таким чином. Оплачували недешево пальне волонтерам, які привозили гуманітарну допомогу з Європи, заправляли авто тим, хто віз все це на звільнену Київщину та на Схід, у прифронтову зону. Та що говорити — коли у Лищі мешканці власними силами ремонтували дорогу, і ми долучились, бо ми не лише посадовці, а й місцеві жителі. А критикують нас, як правило, люди, які є нашими депутатами, але живуть у Луцьку. Їхні помічники зробили вибірку про зарплати якраз у той час, коли люди брали відпустки й отримували матеріальну допомогу, плюс не відняли із цих сум податків, які кожен працівник сільради сплачує, тож вийшли цифри, які допомогли нагнати хайпу. Однак така сума може бути раз на рік.

Зарплати у громаді непогані. Директори шкіл отримують більше 20 тисяч гривень, поліцейські громади — понад 40, медики — від 20 тисяч, у комунальникам середня зарплата — 15 тисяч. В області ж середній показник по зарплаті — 18 тисяч гривень. Більше того, рівень зарплат у нас не найбільший порівняно з іншими громадами.

Щодо внеску у спільну перемогу. З бюджету громади ми першими переказали мільйон гривень на рахунок обласної військової адміністрації, аби вона змогла придбати броню для мобілізованих воїнів. Ще 2 мільйони сільрада виділила на корпус для військових. Ми подбали про форму, взуття, рації, броню для добровольців.

Особисто я з колегою за власні кошти придбали і передали авто військовим, возив продукти харчування мешканцям Бучі, колективом збиралися і купували тепловізори, генератори, зараз хочемо купити ще одне авто на передову. Просто все, що робимо самі, і те, де просимо долучитися керівників агропідприємств, бізнесу, опозиціонери намагаються звести нанівець. Натомість від них, окрім критики, — жодної допомоги.

— Як приймає переселенців?

— На утриманні громади близько 50 внутрішньо переміщених осіб, вони одержують житло та харчування, ми беремо на себе й оплату комуналки. Решта живе у приватному секторі. Для дітей ціле літо працювали центри психологічної реабілітації при школах, де проводили арттерапію, розваги та заняття, аби допомогти подолати стрес. Організували екскурсію історичними місцями Луцька, оздоровлювали у дитячому таборі. Іноді вдається залучити благодійників. Фонд Юрія Гупала неодноразово надавав продуктивні набори для переселенців та одиноких людей поважного віку, якими опікується відділ соцзахисту, нещодавно 40 пакунків з харчами привіз наш австрійський партнер та інвестор Крістіан Чернер. Їх вручають новоприбулим переселенцям. Люди, які були на утриманні громади від початку війни, задоволені і умовами проживання, і ставленням місцевого населення.

«УКРАЇНЬКА ПІСНЯ НЕ ПОВИННА СТИХАТИ»

Підгайцівська сільрада свого часу прийняла на баланс славнозвісний «Колос», аби допомогти йому пережити непрості фінансові часи. Через коронавірус концертів упродовж року було небагато, а з початком повномасштабного вторгнення росії колектив тимчасово призупинив діяльність, бо керівника мобілізували до лав ЗСУ. Та після кількомісячної паузи репетиції відновили, аби не втрачати форму. Планували на Покрову концерт, однак скасували, бо того тижня росіяни активно обстрілювали ракетами нашу державу. Валентин Приходько, який має гарний тенор, співає у «Колосі» й у гурті при Піддубцівському будинку культури «Вільний вітер». Як заступник голови з питань культури показує відео, яке зняли до Дня Незалежності із дітьми — переможцями пісенних конкурсів на пісню «Любіть Україну», слова якої написав Володимир Сосюра, а музику — Юрій Максименко, й пояснює:

— При кожному Будинку культури працюють гуртки, діють колективи. Ми нічого не скорочували, не закривали — все працює, всі отримують зарплату. Проводимо онлайн-конкурси для дітей. Наша пісня не повинна втрачати своїх позицій! Має і далі радувати, піднімати дух і самооцінку, щоб ми відчували: «Українці — вільні люди!».

«У КОЖНОМУ СЕЛІ Є ПРО КОГО РОЗКАЗАТИ»

Говоримо із Валентином Приходьком і про його відкриття під час війни. Це люди, які виявляють неймовірні чесноти у такий важкий час.

— У нашій громаді багато хлопців, які пішли добровольцями воювати за Україну. У перших рядах. Багато маємо волонтерів, які печуть хліб, готують та передають передачі на фронт, робили турнікети, шили плитоноски, чохла на гранатомети, фарбують військовим машинами на фронт, роблять буржуйки, продають квіти, а такого потужного волонтера як Дед Волиня знають усі. Діти наші на блокпостах гроші збирали, продавали тістечка та напої — усе, аби допомогти ЗСУ. А бібліотекарі, освітяни, працівники Будинків культури скільки організували ярмарків, фестивалів для збору коштів! З церкви «Спасіння» дуже нам допомогли завезти допомогу в Бучу. У кожному селі є про кого розказати. Намагаємося писати про це на сайті та у соцмережах у рубриці «Обличчя Підгайцівської громади». Це не те що відкриття для мене — це утвердження в переконанні, що наш народ непереможний! ■

■ Редакційний щоденник

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу редактор відділу місцевого самоврядування і сільського життя газети «Волинь» **Аліна ВІТИНСЬКА**

Тема українського біженства не втрачає актуальності. Глянемо на ситуацію з боку Польщі. Прихисток у цій країні з початку війни знайшли кілька мільйонів українців. Комуś із них там добре, а хтось мріє повернутися додому. Поляки прийняли їх дуже гостинно. Біженцям допомагали з житлом, їжею, одягом... Однак згодом на вулицях їхніх міст почали з'являтися дорогі машини, власники яких купують у тамтешніх магазинах дорогі товари, орендують недешеві квартири... Уявіть, що про це думають наші сусіди, які першими подали нам руку допомоги?

УКРАЇНСЬКІ БІЖЕНЦІ – «СОБАКИ, ЩО КУСАЮТЬ РУКУ»?

Відомий скандальний польський блогер Якуб Чароджей, як називають його окремі ЗМІ, «патоінфлюенсер» (людина, яка здобула популярність у мережі завдяки контенту про залежності та насилля), у своєму блозі обурився поведінкою українських біженців. Його 15-хвилинне відео подивилося 725 тисяч людей. У ньому блогер сказав, що в Польщі забагато українських прапорів, а ще висловив думку щодо оренди дорогих квартир біженцями та обурився, чому Польща має допомагати українцям, які можуть дозволити собі жити краще за пересічних поляків. Він перерахував вартість житла – 3500, 4200, 5000 злотих – і сказав: «Я знаю, що наші сусіди втекли не від бідності, а від війни, але якщо вони мають такі гроші, то, може, вони самі собі можуть допомогти?». Чароджей нарікає, що поляки, які

«Там війна, а вони, курва, ходять з айфонами в руках»

Польський блогер розкритикував поведінку українських біженців і спричинив скандал. Його відео стало вірусним, хоч думки користувачів розділились.

важко працюють та винаймають недороге житло, повинні утримувати також «хитрих» біженців з України. Він додає, що вечорами у Варшаві відбуваються крики, бійки, розпивання алкоголю, часто-густо справляють нужду в невідповідних місцях, і весь час він чує там українську мову. Також він каже, що українці їздять на «люксових» авто і, хоч «там війна, вони, курва, ходять з айфонами в руках». До теми патоінфлюенсер навіч приклад прислів'я: «Якщо ти береш собаку додому, починаєш її годувати, даєш їй дах над головою, а ця собака вкусить руку, яка її годує, то вона повинна бути застреленою».

Слова Чароджея викликали шквал критики. Частина підписників його підтримали. Інші звинуватили в мові ненависті та ксенофобській поведінці, мовляв, він опирався на окремі випадки, про які чув чи які спостерігав на вулиці, а узагальнив щодо всіх громадян України.

У тому ж відео він заперечив сам собі, сказавши, що йому було б шкода, якби українці ходили сумні і в рваних штанах.

Блогер дійсно не мав рації, бо не можна судити всіх через одного. Але частина

правди в його обуренні таки є. Більшості українців, переконана, соромно за співвітчизників, які ганьбляться своєю поведінкою за кордоном. А вже передусім мали б цінувати те, що Польща для нас зробила. А зробила багато. У березні їхній уряд ухвалив низку рішень, якими майже прирівняв українців до поляків на час перебування в їхній країні. Тож як мінімум вдячність і повага до них з нашого боку повинна бути. Із початку війни я жила в Польщі кілька місяців, тож надивилася всякого. І соромно ставало. На власні очі бачила, як тричі на тиждень українці з айфонами отримували гуманітарну допомогу. Мені совість не дозволяла йти по безплатні продукти в пункти, де збиралися люди з окупованих територій, бо я, на щастя, могла собі це купити. А хтось, маючи цю можливість, ходив і перебирав: мовляв, якщо рибка, то лише червона. Нещодавно знову була в Любліні. На вулиці з мотелями, де ми ночували, чула і бачила, як ввечері шарпалися наші земляки, голосно лаючись, з'ясовували стосунки, найімовірніше, після того, як розпили трохи алкоголю. Соромно було за них. Здавалося, сама позакривала б їм

роти. А що поляки думали, спостерігаючи за ними? Це дуже неприємно, аби про нас думали погано. Хотілося би, щоб нас поважали не лише як сильну, а й як розумну і культурну націю. Війна, врешті, дає нам шанс змінитися.

СЬОГОДНІ ЯСКРАВО ВИДНО, ХТО Є ХТО

Війна росії проти України вигнала з дому кілька мільйонів українців. Здебільшого це жінки з дітьми. Через бойові дії за кордон почали тікати й росіяни. Переважно це чоловіки – ті, які не хочуть їхати воювати в Україну і рятуються від мобілізації. Їм простіше втекти з країни до сусідніх держав, ніж чинити опір путінському режиму. На щастя, не всі готові прийняти втікачів. Грузія чи не єдина країна, куди вони можуть в'їхати без візи. Тікають туди попри загарбницьку політику москви, яка утримує під окупацією Абхазію та Південну Осетію, а в 2008 році розв'язала проти Грузії війну. Бралися тікати й до самої Польщі, але позиція Варшави була категорична: втеча від мобілізації не є причиною для надання притулку, адже це не можна розглянути як бунт проти кремля чи протест проти війни.

Із початку війни я жила в Польщі кілька місяців, тож надивилася всякого. І соромно ставало. На власні очі бачила, як тричі на тиждень українці з айфонами отримували гуманітарну допомогу.

Відмовилися надавати притулок росіянам і Чехія, Латвія, Естонія та Литва. А от Німеччина заявила про готовність прийняти росіян, які тікають від режиму і репресій. Зізнаюся, що німці не дуже здивували своєю лояльністю. І нехай. Але бентежить те, що в Німеччині нині живе багато українців, які втекли від війни, а поруч із ними ходитимуть росіяни, котрі сховалися там від мобілізації, буцімто не маючи бажання воювати в Україні, але водночас підтримуючи вторгнення! Такий собі парадокс. Я б особисто незатишно почувалася в країні, де вулицями розгулюють росіяни, чий «браття» чинять звірства на моїй Батьківщині. Не маю нічого проти Німеччини, але в Польщі, наприклад, за кілька місяців життя я не зустріла жодного «руського». ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ
E-mail: volyn476@gmail.com
Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги – **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, **+ 30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

● Продається дерев'яний, обкладений цеглою житловий будинок в селі Колодеже на Горохівщині. Є 0,7 га землі, новий цегляний сарай, дерев'яні підсобні приміщення, льох, водяна колонка, садок. Поруч ліс, асфальтована дорога (два рази на день ходить автобус Луцьк-Жабче). Тел. 0664201792.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам сівалку зернову СЗУ-3.6 м, плуг 5-корпусний (Унія), 2-секційну дискову борону, культиватор «Резидент» (5.6 м). Тел. 098 52 21 249.

- Куплю електродвигун 2-4 кВт, 1000 об. хв., можна двигун-барабан. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продам жом з Гнідавського цукрового заводу (доставка автомобілем ЗІЛ-самоскид, не більш як 50 км від Луцька), а також дрова (рубані, чурки, метрові, обрізки, твердих та м'яких порід), пісок, щебінь, цеглу, відсів, чорнозем, гній, торфокрихту, землю на вимостку, бій, вивезу будівельне сміття. Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат» та екскаватором. Тел.: 099 62 16 400, 068 20 84 863.
- Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

ПОСЛУГИ

- Продам жом, торфобрикет, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.
- Куплю телят (від заготівельників). Ціна договірна. Тел. 097 49 24 732.
- Купую постійно корів, биків, коней, лоша, свиней. Тел. 098 64 01 110.
- Візьмемо на квартиру (2 кімнати, 3 поверх) порядних людей, бажано віруючих. Тел.: 0993256542, 0952213282.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

- Виготовляю кольорові металеві штахети у будь-якому кольорі – матові, глянцеві, під світле та темне дерево (шир. - 10, 11, 13 см), а також штахети горизонтального типу до 3 м, капелюхи на стовпці, парапети на фундамент, ринви, труби кольорові та оцинковані. Доставка. Тел.: 096 12 92 588, 050 64 46 840.
- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.
- Загублене тимчасове посвідчення (військовий квиток), виданий на ім'я Боболя Андрій Сергійович, вважати недійсним.

Усміхніться!

– Ви боїтеся нападу білорусі? – Я вірю в ЗСУ і тому не боюсь, а ще буде картопля до м'яса... :)))))

– Чи знає хтось, як переслати гроші в росію? – Через Сергія Притулу. Дуже надійний переказ... :)))))

70 років росіян лякає образ Бандери. Наступні 70 вони будуть біситись від прізвища Залужний. :)))))

Собака любить м'ясо. Ворона любить сир. А я люблю бавовну, з доставкою у Крим. :)))))

«Макронить» – це часто дзвонити без користі, довго і безглуздо розмовляти по телефону.

«Валяти шольца» – постійно обіцяти, але нічого не давати.

■ Увага, конкурс!

11-річний хлопчик приборкав норавливого коня

І звали малого сміливця...
Олександр Македонський.
А яку кличку мав кінь,
знає, напевне, добра
третина планети Земля,
хоч це сталося ще за
понад 300 років до нашої
ери

Грицько ГАРБУЗ

Але насамперед нагадаємо запитання, яке вивело нас на одного із найвідоміших в історії землян.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-24»

Закресліть у цьому ряді чотири зайві букви – л/у/а/у/б/ц/х/е/с/ф/к/ – вийдете на ім'я великого друга. Особливого. Знаменитого. Улюбленого. Незрадливого. Талановитого. Придбаного за таланти. Дорогого. І шанованого за дуже високу ціну.

ЩО ЗА ТВАРИНА ЗНАХОДИТЬСЯ У ГРАНАТОБУЗІ?

Як зазначено у Вікіпедії, «Олександр Македонський у віці 10 років (за Плутархом) став єдиною людиною, якій підкорився норавливий 11-річний кінь. Цього коня запропонував македонському царю Філіппу II торговець з Фесалії Філоник за 13 талантів (за іншими даними 16), що вважалося дуже великою сумою на ті часи. Однак ніто не міг загнудати норавливого коня...»

Проте 10-річний Олександр сказав, що зможе це зробити і на очах у всіх приборкав норавливого гнідого. «... всі одразу зустріли його гучними вигуками. Батько, як кажуть, навіть просльозився від радості, поцілував Олександра, що зліз з коня, та сказав: «Шукай, сину мій, царство по собі, бо Македонія для тебе дуже мала!».

Олександр назвав гнідого Букефал (латинізоване Буцефал) – «бікоголовий». А потім ізав його із собою в похід на Азію. Букефал помер після битви з індійським царем Пором від ран. На честь свого улюбленого коня Олександр Македонський назвав засноване ним місто, яке існує і в наші часи під іменем Джалалпур на території Пакистану. Багато дослідників вважають, що Букефал був представником

ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ

ахалтекінської породи...
Слова-відповіді «Буцефал» (Букефал, кінь) ми отримали від 12 наших учасників. Однак, за правилами, переможців має бути два. Тому вдалися до жеребкування, яке провела у день свого народження наша колега, тимчасовий спецкор по Данії Леся Влашинець. Завдяки їй фортуна усміхнулася Олексію Іщенко з міста Києва та Віті Бобко із села Затурці Володимирського району Волині. Від їхнього імені ми перекажемо по 100 гривень для наших доблесних Збройних сил.

Переможцям – віват, а нам час уже шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«Шукай, сину мій, царство по собі, бо Македонія для тебе дуже мала!».

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-26»

Понад три тисячі років тому шуміє, говорячи про долю, порівнювали її із твариною, яка змушує нас бігти за нею. Знаємо, що вона іноді важко переносить грозу. А кондитерські вироби, які виготовляються з використанням плодів какао, є для цих істот навіть отрутою.

ЩО ЗА ТВАРИНА ЗАХОВАНА У ГРАНАТОБУЗІ?

Слово-відповідь треба надіслати до 6 листопада (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номер 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я та прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розігранні призів волонтерських 200 гривень (100 – від газети «Волинь» і 100 – від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, ніж одна. Виграні кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, зазначивши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Смерть кривавому терористу пугіну! ■

■ Спробуйте – не пошкодуєте!

«Добрий борщик, та малий горщик!»

І ваші кулінарні здібності так хвалитимуть і проситимуть добавки страв, приготованих у печі або духовці в глиняному посуді. Адже запечені у такий спосіб наїдки смакують по-особливому, зберігають більше вітамінів та корисних речовин

Фото із сайту wworld.com.ua

Страви в горщиках зберігають більше вітамінів та корисних речовин.

ПЕЛЬМЕНІ ПІД МОЛОЧНО-СИРНИМ СОУСОМ

Інгредієнти: 1 кг пельменів, 200 г твердого сиру, 1 л молока, 50 г вершкового масла, 100 г майонезу, чорний мелений перець та сіль – за смаком.

Приготування. Пельмені покладіть у змащені вершковим маслом горщики. Трохи посоліть і поперчіть молоко, але зважайте, що пельмені і майонез уже містять сіль. Залейте молоко в горщики в рівень із пельменями, але не вище, ніж на 2/3 ємності. Зверху посипте потертим на крупній тертці сиром і покладіть по ложці майонезу. Горщики з пельменями накрийте кришечками і готуйте у розігрітій до 220°C духовці 20–25 хвилин.

АЗУ ПО-ТАТАРСЬКИ

Інгредієнти: 500 г м'яса, 400 г картоплі, 1 морквина, 2 цибулини, 4 солоні огірки, зелень (петрушка, кріп, кінза), 4 ст. л. олії, 3 ст. л. майонезу, 3 ст. л. кетчупу, 1 ст. л. томатної пасти, 4 лаврові листки, 8 горошин духмяного перцю, мелені спеції (чилі, коріандр, чорний перець), а також цукор та сіль – за смаком, 1 скл. бульйону або води.

Приготування. М'ясо поріжте невеликими шматочками. Цибулю, моркву, картоплю й огірки поріжте кубиками. Дрібно посічіть зелень. Змішайте майонез із кетчупом. М'ясо обсмажте в олії на великому вогні з усіх боків, наприкінці посоліть і поперчіть. На дно горщиків викладіть огірки, на них – обсмажене м'ясо. Додайте спеції і полийте соусом. На великому вогні обсмажте в олії картоплю 5 хвилин, посипте меленим чилі і всипте у горщики. Обсмажте цибулю з морквою в олії на середньому вогні, залийте розведеною в бульйоні томатною пастою, додайте сіль та цукор до смаку, перемішайте і тушуйте ще 2–3 хвилини, тоді перелійте в горщики, накрийте їх і готуйте азу в розігрітій до 200 градусів духовці протягом 45–60 хвилин. Перед подачею посипте зеленню.

ЦИБУЛЕВИЙ СУП У ГОРЩИКАХ

Інгредієнти: 6–8 середніх цибулин, 2 ст. л. вершкового масла, 2 ст. л. оливкової олії, 3 ст. л. борошна, мускатний горіх, сіль, мелений перець, дрібка солі, 100 мл білого сухого вина, 5 скл. бульйону (м'ясного чи овочевого), 100–120 г твердого сиру, грінки.

Приготування. Цибулю нарізати кубиками або півкільцями й смажити на олії або вершковому маслі на великому

вогні доти, поки не виділиться багато соку. Тоді зробити мінімальний вогонь і пасерувати якнайдовше (приблизно пів години), періодично помішуючи. Тоді всипати сіль, перець та цукор, перемішати й пасерувати ще 10 хвилин, після чого додати борошно, обсмажити декілька хвилин. Якщо хочете, щоб шматочки цибулі зовсім не відчулися, а суп мав ніжку консистенцію, то збийте суміш блендером. Влити до пюре вино, ретельно перемішати, присмачити мускатним горіхом, залити бульйоном і варити на повільному вогні протягом 20 хвилин, далі розлити у глиняні горщики. На сухій сковорідці обсмажити шматочки батона або французького багета. Сир натерти на тертці. У кожен горщик із супом покласти по столовій ложці сиру. На нього – грінку й знову ложку тертого сиру. Запікати в духовці до розплавлення сиру.

ШАМПІНЬЙОНИ ПІКАНТНІ

Інгредієнти: 800 г шампінйонів, 50 мл олії, 3 ст. л. борошна, 1 цибулина, 300 мл води, 1 ст. л. гірчиці, дрібка цукру, 1–2 ч. л. оцту, сіль та перець – за смаком.

Приготування. Гриби почистити, помити, великі порозрізати на частини і розкласти в горщики. На сковороді підсмажити на олії дрібно нарізану цибулю, додати просіяне борошно, розвести водою, заправити гірчицею, цукром, оцтом, посолити й поперчити, довести до кипіння, залити цим соусом шампінйони і поставити в духовку на 25–30 хвилин. ■

✓ На замітку

- Якщо ви придбали нові горщики, перед першим використанням їх потрібно вимочити у холодній воді протягом години.
- Готувати страви в глиняному посуді можна лише у духовці або в печі, але не на конфорці газової плити.
- Ставте горщики в холодну духовку, бо в гарячій глиняний посуд може тріснути.
- У духовці розташовуйте керамічні горщики на нижній полиці – так їх простіше буде виймати.
- Після приготування страв горщики треба ретельно вимити і добре висушити, інакше вони всередині поглинають і матимуть неприємний запах.

Telegram-канал Рецепти Кухня

■ Погода

І в небесній канцелярії знають, що українцям потрібне тепло

Кінець жовтня на Волині буде похмурим, але не холодним. Подекуди температура повітря сягне 17 градусів! Сподіваємося, осінь і надалі тішитиме хорошою погодою й нам не доведеться мерзнути

вкриватимуть хмари, дощу не прогнозують. Вітер південно-західний, 5–10 м/с. Температура вночі – плюс 8 градусів, удень – до 17.

30-го буде хмарно, без опадів. Вітер західний, 4–8 м/с. Температура вночі – 10 градусів, удень – плюс 15.

У Рівному 28 жовтня прогнозується хмарна погода, без опадів. Температура вночі – плюс 11 градусів, удень – до 18.

29-го протягом усього дня небо буде вкрите хмарами, дощу не передбачається. Температура вночі – близько 10 градусів вище нуля, вдень – 17.

30-го утримається хмарна погода, без опадів. Температура вночі – 9 градусів тепла, удень – 15. ■

За прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, 28 жовтня буде хмарно, без опадів. Вітер південний, 4–8 м/с. Температура повітря вночі становитиме 10 градусів тепла, вдень – плюс 16. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1947-му – плюс 18,5, а найхолодніше – 1988-го – 6,8 градуса нижче нуля.

29-го протягом усього дня небо

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. ■

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «—» друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Місцевого самоврядування і сільського життя
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер	Економіки	Освіти і культури
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар	Інформації	Реклами
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Приватних оголошень
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олена Андріївна 78-38-94	КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305290101026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

РЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1327.

■ На часі

При такій свічці можна і газети читати!

Вечори зараз – довгі і темні. Через всіляку рашистську нечисть нам обіцяють темну та холодну зиму. Думають цим нас залякати? Але ми, як завжди, до всього готові і все подолаємо! Беріть собі на замітку ось цей рецепт виготовлення свічки довготривалого горіння

Фото із фейсбук-сторінки Володимира ПШИБЕЛЬСЬКОГО.

«Ворог думає, що забере у нас світло. Наївний. Він не знає, скільки світла у наших серцях!»

ЩО ЗНАДОБИТЬСЯ:

1. Маленька банка або чарка з товстим склом.
2. Парафінова свічка.
3. Воскова свічка.
4. Дрібка солі (забере вологу з олії).
5. Олія (рафінована без запаху).
6. Ніж.
7. Сірники або запальничка.

ЯК ЗРОБИТИ:

1. У скляну ємність опускаємо воскову свічку і відрізаємо потрібну довжину.
 2. На дно ємності крапаємо трішки розтопленого парафіну і, допоки не застиг, закріплюємо відрізану воскову свічку.
 3. Наливаємо олію, додаючи дрібку солі.
- Свічка довготривалого горіння готова!
- Одна така буде горіти 10–12 годин, тоді як звичайна воскова свічка довжиною 30 см догоряє за 2 години! Все буде Україна! ■

■ Не пробачимо!

Вранці цілує і йде... убивати нас

Мої вікна виходять на схід. Звідти щоранку разом зі сходом сонця до нас летять російські ракети

Сергій РУДЕНКО, телеведучий

Поки лунає повітряна тривога, я намагаюся уявити того пілота-убивцю,

який вранці цілує дружину та свою сонну дитину і йде на свою роботу — убивати нас. А ввечері, прийшовши додому, розповідає сім'ї, як він сьогодні стомився. Мале щось там белькоче про «укрів».

Мої вікна виходять на схід. І щоразу, коли звідти летять ракети, я бажаю тому пілоту

і його сім'ї лише одного. Як і сотням мільйонів інших російських сімей. Щоб вони раз і назавжди припинили своє існування. Бо ті, для кого робота — вбивати інших і руйнувати житлові будинки, не мають права на життя. Навіть тоді, коли вони перед ракетними ударами цілують своїх сонних дітей. ■

■ Болить!

«Якби в лютому я завагітніла, зараз я була б на дев'ятому місяці...»

Я могла б народжувати дитину під час війни. Під звук повітряної тривоги або «шахіда». Можливо, без світла чи без води. Не розуміючи, що чекає мене і дитину наступної хвилини

Тетяна ВЛАСОВА, поет, музикант, співачка

Я могла б народжувати дитину в чужій країні, куди виїхала б вагітною — без чоловіка, без рідних, без своїх знайомих лікарів. Я знаю жінок, яким довелося виїжджати і народжувати саме так.

Я могла б народжувати дитину спокійно. У своїй країні, у тих умовах, які можу їй забезпечити. Але наші у#банські суди забрали в мене це право.

І зараз я думаю: добре, що в лютому я не завагітніла.

Не розумію, як би я народжувала дитину, знаючи, що у світі є стільки зла і воно зовсім

поруч. Знаючи, що світу доведеться роз'яснювати, чому ми не можемо здатися. Що світ досі вибирає між своїм комфортом і нашими життями. Що у 2022 році цивілізація воює з дикунством і це дикунство навіть ніколи не зрозуміє, скільки біди воно натворило.

«Не розумію, як би я народжувала дитину, знаючи, що у світі є стільки зла і воно зовсім поруч.»

Але я усвідомлюю ще й дещо інше.

Що моя дитина точно буде знати, хто її ворог. Вона буде знати всю правду про свою країну і тих, хто поколіннями намагався її знищити. Вона знатиме про війну, про наших героїв, про все те, що ми захищаємо. І вона буде пишатись тим, що народилась у такій крутій країні.

Вона буде розмовляти красивою українською мовою і з гордістю говорити, що вона — з України. А нашим ворогам буде плювати в обличчя — якщо, звісно, вони колись потраплять їй на очі, бо ж до того часу вони, як таргани, будуть ховатись закутками світу і соромитись свого походження.

Ось така у мене буде дитина.

Після перемоги всиновлю.

НА ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

«Є дуже-дуже хороші новини. Під час другої за день повітряної тривоги та ракетної атаки на енергетичну інфраструктуру Ковеля в пологовому відділенні МТМО приймали пологи, народився хлопчик. Життя їде», — написав на своїй сторінці у Facebook міський голова Ковеля Ігор Чайка. ■

■ Про це говорять

Час переходити на Григоріанський календар

Святкувати Великдень хочеться із цивілізованим світом, а не з убивцями!

Ірина КОВАЛЬЧУК

ЩО ЗМІНИТЬСЯ З НОВИМ КАЛЕНДАРЕМ

Якщо Різдво відзначимо 25 грудня, то свята зрушать у датах і виглядатимуть так:

- Щедрий вечір (Маланки) буде 31 грудня замість 13 січня.
- Василя настане 1 січня замість 14 січня.
- Водохреща буде 6 січня замість 19 січня.
- Вербна неділя пройде так само, оскільки прив'язана до Великодня.
- Благовіщення буде 25 березня замість 7 квітня
- Великдень залишиться на такій же даті.

- Юрія буде 23 квітня замість 6 травня.
- Зелені свята не змінюються.
- Різдво Іоанна Хрестителя святкуватимемо 23 червня замість 7 липня.
- Петра та Павла буде 29 червня замість 12 липня.
- Іллі настане 20 липня замість 2 серпня.
- Маковейя припаде на 1 серпня замість 14 серпня.
- Преображення буде 6 серпня замість 19 серпня.
- Першу Пречисту святкуватимемо 15 серпня замість 28 серпня.
- Друга Пречиста буде 8 вересня замість 21 вересня.
- Покрова припаде на 1 жовтня замість 14 жовтня.
- Андрія буде 30 листопада замість 13 грудня.
- Миколая прийде 6 грудня замість 19 грудня. ■

■ Колесо історії

Чому ми говоримо «Слава Україні!»

Виявляється, цей бойовий клич заряджений силою наших предків ще з сивої давнини

Наталія МЕЛЬНИК, «Душа України»

Багато хто, говорячи «Слава Україні!», не розуміє повного значення цього вислову. Слава — богиня військової перемоги та мисливської удачі, одне з найголовніших і найдревніших божеств у наддніпрянських українців. З її зображенням на щитах

«Наші пращури йшли в бій, вигукуючи «Слава!», — звертаючись до богині Слави за допомогою і удачею в бою.»

йшли в бій. За припущенням деяких учених, від імені Слава походить назва слов'ян.

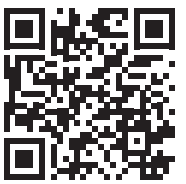
Наші пращури йшли в бій, вигукуючи «Слава!», — звертаючись до богині Слави за допомогою і удачею в бою. В наш час «Слава!» вже не має прямого стосунку до цієї богині, але суть лишається.

Тому, коли ми говоримо «Слава Україні!», ми бажаємо Україні перемоги в бою, «Героям Слава!» — перемоги живим героям (як славним учасникам) війни, «Слава Нації!» — перемоги нації. І навіть коли ми говоримо «Слава Богу!» — ми бажаємо Богу перемоги у вічній війні із п'ятьмою.

«Слава Україні!» — це не пуста публіцистичне чи фанатичне прославлення України як місця на карті світу. Це військовий клич, що заряджений силою наших предків.

Слава Україні! ■

facebook
volyn.com.ua

■ До сліз

«Дай, обніму тебе. Й печалям не віддам...»

Лідія МИЩЕНКО

— То що, дідусю, будемо робити?
Нема домівки і речей нема.
— Та будемо жити, мила, будемо жити.
Живі. Удвох. Все решта — то дарма.
— Куди ж до нас прийдуть наші діти,
Синок-солдат повернеться з боїв?
— Як будемо живі, знайдем, де зустріти,
Аби лиш Бог нам діток захистив.
— Ой як же страшно в старості лишитись
Отак, без дому, без свого гнізда.
— Ми переможемо, рідна, й будемо жити.
Дай, обніму тебе. Й печалям не віддам.

Фейсбук-спільнота «Затишне горище». ■

Фото із сайту ukr.net.

Оселю можна зруйнувати, але ж «не вмирає душа наша!»